Nea Ion

Personaje:

Ion

Maria

Mitică

Tudor

Marin

Mugurel

Titi

Actul I

Scena 1

(Ion intră în casă, pune puşca în cui se aşează la masă, pe care sunt două pahare pline. la un pahar, îl ridică în semn de noroc.)

Ion: Hai , dracu să-i ia pe toti!

(Intră Maria şi-l aude)

Maria: Pe cine mă?

Ion: Nu pe tine băbuţa mea. Ziceam şi eu aşa.

Maria: Am auzit mai adineauri o puşcă, am crezut că eşti tu…

Ion: Eu? Ştii tu că fac eu de-astea?

Maria: Nu, că de-aia am şi venit. Tu care tragi numai după vrăbii…

Ion: Nici după vrăbii. Ce să am eu cu ele? Trag după ciorile care vin la furat nuci.

Maria: Nuci în februarie?

Ion: Nuci…Vorba vine nuci.

Maria: Aaa... Atunci vorba vine după ciori. După cine ai tras mă nenorocitule?

Ion: După o râmă, că altfel nu pot să-i zic. Şarpe nu e, ăla măcar mai merge şi pe apă, are solzi, ochi înspăimântători… Ăsta e o râmă sâsâită.

Maria: Cine mă?

Ion: Şi o astfel de râmă se târeşte aşa încet, încet, îţi intră pe sub piele, apoi încearcă să-ţi intre la suflet, apoi să-ţi modifice creierul, te iau durerile de cap şi atunci iei râma şi-o agăţi în cârlig ca la peşte.

Maria: Pe cine?

Ion: Pe râmă.

Maria: Hai mă Neluţule nu mă mai necăji. Uite îmi pare rău că te-am făcut nenorocit.

Ion: Pe Tudorică a lu’ Fefleacă.

Maria: Ehe, eu ţi-am zis să nu-i dai căruţa şi calul, că cine ştie ce-ţi face. Ori că-ţi strică ceva pe la căruţa ori că-ţi bate calul. Aşa-ţi trebuie. Tu nu ştii că dacă dai, n-ai? A adus căruţa şi calul?

Ion: Da.

Maria: Şi?

Ion: Şi ce?

Maria: Şi ce ţi-a stricat?

Ion: Nimic, din contră, chiar a reparat.

Maria: Păi atunci ce-ai avut cu omu'?

Ion: Omu' ăsta al tău…

Maria: Doamne iarta-mă! Cum o să fie ăla omu' meu? Omu' meu e cu puşca. Eşti pus pe harţă.

Ion: Deloc. Eu l-am numit aşa, că aşa i-ai zis tu. Eu am o altă parere despre el.

Maria: Nu eşti sănătos. Zi, ce-ai avut cu el?

Ion: Ştii că acum cinci zile i-am dat căruţa şi pe Sura pentru două zile. Eh, a trimis ieri vorbă prin Mitu vecinu' că mai are nevoie încă o zi. Ce mă gândesc? O avea nevoie. Şi el m-a ajutat cu tocitorile în toamnă, aşa că să-i returnez serviciul. Noi mai avem o căruţă şi doi cai, avem şi doua tractoare dacă e să fie ceva. Cum n-a nins mult iarna asta am zis că nu-mi chinuie prea tare calul, ba chiar mă ajută că reobişnuieşte calul la ulube, aşa că zic lasă, nu-i nimic. Mai devreme puţin ajutam baieţii să rânească la porci. Ştii puştiul ăla de l-am angajat ieri? Brav baiat. Munceşte cot la cot cu ceilalţi şi chiar mai bine decât ei. Daca o ţine tot aşa o să-i măresc leafa. E amărât săracul şi de-aia trage aşa tare. Ta-su e un beţivan şi bea toţi banii pe care-i câştigă din spartul lemnelor. A lucrat şi pe la noi dar i-am zis să nu mai vina. Nu e serios.

Maria: Lasă că aşa trag toţi la început.

Ion: Mariuşca, ascultă-mă pe mine, ştii că mă pricep la oameni, puştiul e serios.

Maria: Bine, bine…

Ion: Aşa… şi cum râneam noi acolo încep să latre câinii de la poartă din spate. Arunc iute o privire şi văd căruţă. Zic c-o fi adus Tudor căruţă şi-l trimit pe puştiul ăsta să deschidă poartă, că prea se aprinsese la faţă. El se duce şi ţipă de-acolo că nu e decât căruţă cu calul. Zic: "Ce dracu mă, ăsta a adus căruţă şi a plecat? I-o fi fost ruşine că a ţinut-o atât şi n-o fi vrând să dea ochii cu mine". Ne-am văzut de treabă în continuare. După un sfert de oră apare şi Tudor gâfâind şi murdar ca văi de el. Ce-a făcut dobitocul? Când să dea să se urce în căruţă, Sura noastră cum e nărăvaşă a dat să plece şi prostul a căzut, iar calul a venit singur acasă. Noi când am auzit ce s-a întâmplat am început să râdem, el s-a enervat şi s-a înfipt la bici să bată iapa. Am sărit să-i iau biciul din mână. Cum s-o bată? Ce i-a dat mă-sa la biberon din prima zi? Ştii bine că iapa bătrână a murit când a fătat-o.

Maria: Şi atunci te-ai supărat şi-ai luat puşca.

Ion: Ei aş! L-am lăsat în pace, era necăjit. L-am calmat şi l-am poftit să se spele, i-am dat un rând de haine, că era murdar din cap până-n picioare. Ne-am aşezat aici la masă, am vorbit două trei fleacuri şi apoi i-am zis: "Mă Tudorică, altă dată când vi să-mi ceri ceva, eu îţi dau că şi tu m-ai ajutat când am avut nevoie, dar te rog să te ţi de cuvânt". El că da, că îi pare rău, că a apărut un neprevăzut. L-a ajutat pe Florea a lu' Istudor cu căruţa mea şi i-a mai împrumutat-o şi lu' Giurgiuveanu. A făcut un ciubuc cum se zice la Bucureşti.

Maria: Păi şi nu ţi-a dat şi ţie nimic din ciubucul lui?

Ion: Da' ce, am eu nevoie de banii lui? Urât din partea lui că nu m-a întrebat dacă sunt de acord să-mi dea calul şi căruţă. Asta m-a enervat şi...

Maria: Şi ai luat puşcă şi-ai tras după el.

Ion: Eh am luat puşcă şi-am tras după el...Am tăcut.

Maria: Tu ai tăcut?

Ion: Mai tac şi eu câteodată. După care îmi spune că-i datorez nişte bani. Îl întreb pentru ce. El zice că a făcut pană la căruţă şi c-a fost el la vulcanizarea de la şosea de a făcut-o şi că-i datorez drumul până acolo, c-a băgat el benzină la nu ştiu cine, plus pana, şi atunci nu m-am mai stăpânit. M-am ridicat, l-am luat de guler să-i trag două pălmi.

Maria: I-ai tras?

Ion: Nu. L-am întors şi i-am tras un şut în cur.

Maria: Puţin, foarte puţin.

Ion: Păi dacă-i dădeam două, acum eram patru aici: trei în picioare şi unul întins.

Maria: Care patru?

Ion: Păi venea şi şeful de post. L-am luat la goană şi l-am alegat până în josul uliţei. Bine, eu m-am oprit mai devreme. Făceam cinci şase păşi, mai trăgeam un foc. Sărea nenorocitul că-n desene animate când auzea poc, poc. Fugea că un pinguin. Dă-l în mă-să.

Maria: Dar nu l-ai nimerit.

Ion : Păi crezi c-am vrut? Trăgeam în sus. Cu fii-tu ai mai vorbit?

Maria: Da. M-a sunat mai devreme. Zicea că o să treacă zilele astea pe aici cu nişte treburi.

Ion: Ce treburi?

Maria: Nu ştiu, că nu mi-a zis.

Ion: O veni să ia vreun porc sau nişte vedre de vin, că mai da pe-aici doar când e vorba să ia. Gloria şi copilul sunt bine?

Maria: Bine. Am vorbit şi cu ea. Hai mă Nelutule c-a avut noroc băiatul nostru. Şi-a găsit fată bună. Aşa mă bucur pentru el.

Ion: Eu ţi-am zis de la bun început. Tu, că e fată de la Bucureşti, că alea-s cam curviştine...

Maria: Ziceam şi eu aşa. Îmi era teamă că-l ia de lângă noi...Şi de ce mi-a fost frică, de aia n-am scăpat.

Ion: Da bebe, ce mai face?

Maria: Ce să facă? Au fost ieri de i-au făcut vaccinul de două luni. E bine. Doarme, plânge, mănâncă. Creşte ce să mai? A zis că a început să râdă. Doamne ce-au trecut anii. Parcă ieri l-am născut pe Mugurel sub stejarul de lângă dig.

Ion: Când n-a vrut nenorocitul ăla de C.A.P-ist să te ducă cu tractorul până la Fundulea.

Maria: Pfuai! Da' ce l-ai mai bătut.

Ion: Ce era să-i fac? Doar nu era să-l pup. Bine c-a fost băiatul bine, altfel îl aştepta pe Ceauşescu cu masă pusă.

Maria: Ce-am mai muncit şi la C.A.P. Mă duceam cu Mugurel şi săpam cu el în cârcă. Într-un buzunar aveam biscuiţii şi în calalalt apa şi dăi, dăi, dăi, dăi.

Ion: Da. Şi peste câţiva ani, ori el, ori Gloria o să stea cu el în cârcă, doar că la computer. Nu o să dea printre rânduri, o să dea printre taste.

Maria: Mi-a spus fata că acum scutecele se aruncă după ce le-ai folosit. Ehe, păi acum să tot faci copii… Noi ce mai frecam la ele. (Se aud câinii)

Ion: Cine-o fi? (Iese)

Scena 2

(Intră Ion cu Mitică poştaşul)

Ion: Ia zi Mitică, de bine sau de rău?

Mitică: Săru' mână tanti.

Maria: Hai să trăieşti.

Mitică: De bine nea Ioane. V-am adus pensia soţiei.

Ion: Mă mânca pe mine palma stângă da' nu credeam că mă umplu de bani chiar aşa.

Maria: Adineauri vorbeam de C.A.P., ca să vezi…

Ion:(Numără banii de două ori) Mă tu ţi-ai oprit din bani.

Mitică: Hai bre nea Ioane.

Ion: Da' ţi-ai oprit mulţi, nu aşa...

Mitică: Hai bre ce dracu.(Îi ia şi îi număra şi el)Hai bre că sunt toţi.

Ion: Hai mă Mitică ! Eu nu vorbesc cu tine personal, ci cu tine instituţie a statului. Furi!

Maria: Hai mă nu mai necăji băiatul.

Ion: Glumesc şi eu cu el. Ce mă te-ai supărat?

Mitică: Nu bre. M-am speriat, am crezut că nu sunt bine.

Ion: Hai ia loc să te încălzeşti puţin.(Îi dă o bancnotă)Ţine aici pentru tine.(Îi toarnă un pahar)

Mitică: Mulţumesc. Nu bre că sunt în timpul serviciului.

Ion: Hai mă că aici eşti pe domeniu privat.

Mitică: Bine. Unu' da' mic.

Ion: Hai noroc!

Mitică: Sănătate! Ce-ai avut bre cu a lu' Fefleacă? Zicea vecinu’ că ai tras după el.

Ion: E am tras după el. Trăgeam după o pasăre şi întâmplător el alergă în aceiaşi direcţie. A forţat nota aşa ca tine.

Mitică: Cum adică?

Ion: Ca tine instituţie a statului. Hai mă ce dracu, tu chiar nu mai ştii de glumă?

Maria: Ţie cum îţi mai merge Mitică?

Mitică: Cum să meargă tanti? Ca la mai toată lumea. Ce să-i faci? Mergem înainte cu bune, cu rele. Am uitat să vă întreb. Eu am intrat şi la ăştia cu ziare, mai iese un ban. Ia nea Ioane, ţie ţi-l dau gratis.

Ion: La ce bun? Să citesc ştirile de ieri?

Maria: Dacă-i gratis dă-mi-l mie.

Mitică: Ia tanti. Ce să-i faci? Un ban de colo, unu' de colo, se adună. Mai lasă unu', altu' câte ceva când te duci cu pensia, cum ai lăsat şi matale... I-am învăţat p-ăştia de lasă şi mă duc şi eu la ei primii.

Ion: Nu e bine mă Mitică.

Mitică: Ce nu e bine?

Ion: Că te duci la ei primii. Ăştia de-ţi lasă înseamnă că mai au, ceilalţi poate te aşteaptă cu sufletul la gură...

Mitică: Ştiu nea Ioane, dar ce să-i faci? Dacă viaţa asta aşa ne învăţă.

Ion: O să ne salbaticim cu toţii. Viaţa... Noi suntem vinovaţi, oamenii. Ne dezumanizăm, şi în dezumanizarea asta încercăm să părem umani dând vina pe alte lucruri, numai pe noi nu.

Mitică: Aşa e nea Ioane, tu le ştii mai bine.

Ion: E, stiu. Dacă şi-ar pune fiecare capul cinci minute pe zi să judece şi pentru binele altora, ce bine ar fi.

Mitică: Da. Hai că mă duc şi eu nea Ioane, că trebuie să ajung şi-n partea cealaltă a satului. Mulţumesc pentru tot.

Ion: Să-ţi fie de bine.

Mitică: Ne vedem zilele viitoare că o să vin cu lumina.

Ion: Bine Mitică. Mergi sănătos!

Mitică: Săru' mână tanti!

Maria: Să trăieşti!

(Mitică iese)

Scena 3

Ion: Vezi Mărie? Zici să dai să faci bine şi faci bine într-o parte dar faci rău în cealaltă.

Măria: Nu te obligă nimeni să dai.

Ion: Păi când o veni cu lumina o să-i dau întuneric. Îl omenesc cu un pahar de ceva, cu o porţie de mâncare dacă vrea, da' bani nu mai vede el de la mine.

Maria: Auzi, trimite şi tu un băiat să ia nişte pâine că nu mai avem.

Ion: Şi să mi se strice făina în magazie? Nici să n-aud. Mărie, Mărie am impresia că ţi-a intrat lenea între coaste.

Maria: Hai mă ioane că până frământ, până pornesc cuptorul...

Ion: Mai bine fac foamea decât să mănânc buretele ăla de la magazin de-i zice pâine.

Măria: Ce faci mă?

Ion: Mă uit să văd dacă ai urechile înfundate.

Măria: Ce te-a apucat?

Ion: Nu înţeleg de ce nu-ţi ies gărgăunii din cap. Hai, uite, mai beau paharul ăsta şi mă duc să pornesc cuptorul, tu apucă-te de aluat.(Se aud câinii)

Maria: Cine-o mai fi?

Ion: Lasă că mă duc eu. Tu apucă-te, să nu ţinem oamenii nemâncaţi. (Se aude ţipând: Porneşte unu' cuptorul!)

Scena 4

(Reintra cu Marin)

Ion: Toţi, toţi?

Marin: Toţi! Ziua bună Mario!

Maria: Şi ţie Marine! Ce-ai făcut cu baiatu'?

Marin: L-am internat. Îl operează mâine.

Ion: I-au luat ăştia toţi banii.

Maria: Toţi?

Marin: În afară de drumul pe care i l-am plătit lu' Gică şi de un pachet de ţigări, restul i-am lăsat la spital.

Maria: Ntz,ntz,ntz.

Marin: Da. Dă acolo, dă acolo, dă în sus dă în jos,dă în stânga dă în dreaptă... Băi Ioane, până şi la paznicul de la intrare i-am dat ca să ne lase să intrăm cu maşină în curtea spitalului. Saracu' baiatu' se văicărea de nu mai putea şi ăla ne ţinea la poartă.

Ion: Şi când te gândeşti că e un ăla cu două clase care nu e bun nici la oi...

Marin: Asistenta, o fufă cu unghii roşii, inele pe degete, cercei cât belciugul de la bou şi mutră acră că murăturile. Mi-a zis Gică : "Dă-i mă şi ei că să-i schimbe aşternuturile şi toate cele". După ce i-am dat a început să mai zâmbească. Doctorul zice că nu prea se poate, că are programul încărcat, că nu are nu ştiu ce. Mi-a făcut Gică semn şi i-am băgat ăia în buzunar. El: că nu trebuie, că să vadă ce poate face şi mi-a zis că mâine-l operează. Apoi mi-a zis că-l trimite şi pe anestezist să vorbesc cu el. Ce să vorbesc eu cu el? M-am întrebat. Noroc că am păstrat nişte bani, că am zis să nu-i dau pe toţi doctorului. Dacă îi dădeam venea omul ăla şi nu aveam ce discută cu el.

Ion: Ce om mă? Ăla e om? Dracu să-i ia pe toţi!

Marin: Din pacate cred că o să înceapă cu noi.

Ion : Lasă că e Dumnezeu acolo sus şi le vede pe toate.

Marin: Să mor eu Ioane, ăştia de ne conduc parcă-şi bat joc de noi. Se duce ţara asta de râpă. Au vândut tot.

Ion: Eh,aproape tot... Avem şanse ca să ne sculăm într-o dimineaţă şi să ne trezim în altă ţară. Atunci o să cântăm toţi « Desteapta-te române !«. Mâine te duci la băiat?

Marin: M-aş duce dar…

Ion: Păi să te duci că altă treabă n-ai. Îţi mai dau eu bani. Băiatul să fie bine că asta e cel mai important.

Marin: Offf mă Ioane! Îţi mulţumesc din suflet dar se adună şi deocamdată nu prea văd când să ţi-i dau înapoi.

Ion: Lasă că mi-i dai tu.

Marin: Bine.

Ion: Am vorbit ieri cu Paraschiva. Nu vrea să-mi mai lase pământul să-l muncesc.

Marin: Nu?

Ion: Şi pe mine m-a mirat. Am zis că doar nu s-o apuca la vârstă ei iar de sapă. Zicea că vor nepoţii să vină să lucreze pământul. Să vină de la Bucureşti să vadă cum se face agricultura. Cred ei că e uşor. Şi le dădeam treizeci la suta... N-or să facă ei nici ce le dădeam eu fără să mişte un deget. Treabă lor.

Marin: Lasă că până la semănat găseşti tu o rezolvare.

Ion: Prost e că am pus în toamnă cinci hectare de grâu.

Marin: Pe pământul lor?

Ion: Da, şi în altă parte n-am mai pus.

Marin: Păi fii atent: îi dai cinci hectare în altă parte până se termină treaba pe anul ăsta. Din toamnă le puneţi cap la cap.

Ion: Zici bine, chiar foarte bine, numai să mă pot înţelege cu ei. A trecut Mitică mai devreme şi a adus pensia Măriei. Ia ăştia.

Marin: Păi atunci lasă Ioane, nu-mi mai da bani că înseamnă c-o fi trecut şi pe la noi să-i aducă pensia Zoicăi.

Ion: Ia mă aici şi nu mă supăra. Măcar să n-ai nevoie de ei.

Marin: Pe vremurile astea, cum să n-ai nevoie de ei?

Ion: I-ai şi fă-ţi treaba, că tare greu e când n-ai. Mai ştii cum zicea tata ? Dumnezeu să-l ierte! « Fără bani mirosi a prost! »

Marin: Ehhh. Păi cum o să uit?

Ion: Fii atent la mine, când n-ai şi ai nevoie să vi să ceri fără ruşine fără nimic. Să nu te pună dracu să ceri pe la cine ştie cine prin sat să ne meargă vorba.

Marin: Da Ioane.

Ion: Nu te uita că mai strâmbă Măria din nas şi mai face nazuri.Aşa-s femeile. Parcă tu nu şti. Dezvoltă aşa că o dragoste maternă pentru bani şi-l păzesc aşa cum îşi păzesc leoaicele puii.

Marin: Banii, bijuteriile…

Ion: Cu bijuteriile e şi mai ciudat fenomenul. Tu crezi că se ştie cât aur există în lume? Nu. Ai luat o bijuterie de la magazin şi ai făcut-o cadou unei femei, gata, ai scos-o de pe piaţă, practic şi-a pierdut valoarea. Bărbaţii le mai rulează că le mai bagă într-un amanet, dar ele…

Marin: Mă nene, explică-mi şi mie de ce scumpesc ăştia toate alea?

Ion: Pentru că nu-s în stare să le ieftinească.

Marin: Hai că asta e bună. Poate or să vină unii care să se gândească şi la noi.

Ion: N-o să vină nici dracu.

Marin: Hai mă Ioane!

Ion: Păi asta zic şi eu: Hai mă Marine! În atâţia ani nu au fost în stare să facă ceva, au tras doar pentru ei, şi-or să vină aşa dintr-o data să zică: « Hai mă să le dăm şi lor să le fie bine că noi avem destul ». Hai mă ce dracu, toţi aleargă după ciolan.

Marin: Ai văzut că fac ăştia alianţa aia nouă de Stânga-Centru-Dreapta, sau cum îi zice?

Ion: Da.

Marin: Poate o să se schimbe ceva.

Ion: N-o să se schimbe.

Marin: De ce nenicule?

Ion: Aşa cred eu. Cel puţin, nu curând. La cum au nenorocit ţara asta şi la cum ne-au schimbat pe noi oamenii, trebuie să mai treacă cel puţin treizeci de ani că să ne revenim. Cât despre alianţă lor, mi se pare o labă cu două mâini.

Măria: Numai prostii scoţi din gură aia.

Ion: Se poate, dar eu nu mănânc ce mănâncă ei. De atâţia ani ne dau doar promisiuni, taxe şi impozite, speranţe, salarii şi pensii micşorate. Sunt aceiaşi comunişti cu costume noi.

Marin: Era mai bine cu Ceauşescu?

Ion: Nu era mai bine, dar nici acum nu e bine. Au pus mâna pe ţară nişte bandiţi.

Marin: Nici acum nu se ştie dacă a fost revoluţie sau nu.

Ion: Dracu să-l ia pe toţi.

Marin: Şi pe Iliescu?

Ion: Şi pe el, dacă nu o să lase , din bun simţ, o carte în care să spună exact tot ce s-a întâmplat. Măcar după moartea lui să rămânem cu adevărul.

Marin: Crezi că o să lase?

Ion: Nu ştiu. Eu îţi spun ce ar fi normal să facă. Mă gândesc că acum îi e frică să nu dea oamenii cu pietre după el. El trebuie să ştie sigur ce s-a întâmplat. Hai să-i lăsăm p-ăştia. Măcar de s-ar gândi ei la noi cât ne gândim noi la ei. Pe la oraş ce mai era?

Marin: Crezi că mi-a ars să mă uit?

Ion: Lasă mă, nu prin magazine,aşa pe străzi. Se băteau aia pe la semafoare?

Marin: Nu am văzut pe nimeni, dar era o aglomeraţie… Păi până la intrare în Bucureşti am făcut douăzeci de minute. De când am intrat până la spital am făcut aproape o oră. Aglomeraţie, coloane, ţipete, claxoane.

Ion: Da, îmi zice baiatu' că sunt unii care cum se pune verde la semafor încep să claxoneze. Îi numea el « ţărani de Bucureşti ».

Marin: Hai Ioane că mă duc şi eu acasă.

Ion: Nu stai să mănânci?

Marin: Nu stau.

Ion: Hai că în zece-douăzeci de minute cred că e gata masa. Hai că e pâine proaspătă.

Marin: Aş stă ca să nu te refuz, dar mă duc acasă să liniştesc femeia.

Ion: Ai dat întâi pe-aici?

Marin: Da. Păi m-a lăsat Gică aici în susul uliţei.

Ion: Păi de ce coajă mă-sii nu te-a dus până acasă?

Marin: Păi eu i-am zis să mă lase aici. Am zis să trec întâi pe la tine.

Ion: Aha. Bine-ai făcut, că dacă ajungeai acasă, mâncai si te puneai lângă sobă… Marine, ce să fac mă cu pământul dacă ăştia nu mi-l lasă? Unde găsesc eu zece-cinşpe hectare să iau în arendă?

Marin: Nu ştiu.

Ion: Am atâtea animale. M-am chinuit atât că să le adun că zău nu aş vrea să le vând.

Marin: Dă o fugă la primar. Poate ştie el.

Ion: Nu mă duc eu la hoţul ăla. Când o să câştige alegerile cinstit, atunci o să-i spun şi eu « domnul Primar ». Până atunci pentru mine e « domnul Atlet »

Marin: De ce Atlet?

Ion: Păi cum mai alerga la alegeri după oameni: « Vă dau buletinul ăsta deja ştampilat şi dacă va întoarceţi cu buletinul ăla gol de vi-l dă înăuntru vă dau cinci sute de mii ». Făcea promoţie.

Marin: Şi n-ai luat banii?

Ion: Eu treceam p-acolo. Nu vroiam votez, mă duceam la magazin. Mi-a zis şmecheria lui am zis şi eu « da ». Am luat frumos buletinul lui i-am tras o ştampilă şi lu celălalt să nu se supere. Celălalt dădea patru sute . Să-l ia dracu pe amândoi. Am considerat că am găsit cinci sute de mii pe drum.

Marin : Hai că plec şi eu.

Ion: Bine. Du-te la femeie de liniştеşte-o. Mâine când te întorci treci pe-aici.

Marin :Hai că mai întreb prin vecini poate găsesc pe cineva pentru pământ.

Ion: Bine. Auzi, daca -l vezi pe a lu' Fefleacă prin sat, să-i zici să vină să-i dau banii.

Marin : Ce bani?

Ion: Eh, lasă că-ţi povestesc eu . Ştie el.

Scena 5

(Titi se aude din hol, apoi intră)

Titi: Nea Ioane! Nea Ioane! Să trăieşti nea Marine!

Marin: Salut Titeluş.

Ion: Harnic şi priceput e mă Marine băiatul ăsta.

Titi: Nea Ioane, hai repede afară că a fătat bălţata.

Ion: Mai dă şi veşti bune. Cum a fătat mă, uşor sau greu?

Titi: Greuţ.

Ion: Mmmm. Şi ce e viţel sau viţică?

Titi: Viţică.

Ion:Aaa, buuun.

Titi: Viţel.

Ion/Marin: Ce?

Titi: E şi viţică şi viţel.

Marin: Cum adică mă?

Titi: A fătat doi.

Ion: Aaaa, păi o să fie un an bogat!

Actul II

Scena 1

(Intră Mugurel)

Mugurel: Hai bine v-am găsit!

Ion: Bine-ai venit fiule!

Mugurel: Ce faci tată? Mamă unde e?

Ion: E dusă cu colivă la biserică. E sărbătoare azi.

Mugurel: Da, ştiu. Ce mai faceţi?

Ion: Ce să facem tată? Cum ne ştii, cu robotală. Bine că suntem sănătoşi, restul ce mai contează? Voi?

Mugurel: Bine şi noi!

Ion: Ce mai face bebe?

Mugurel: E bine. Se face mare.

Ion: De ce nu i-ai adus şi pe ei?

Mugurel: E mic mă tată. Când s-o face mai cald o să venim cu toţii. E înselatoare vremea asta şi nici nu am plecat până acum la un drum aşa de lung cu el.

Ion: Al dracu drum, parcă se lungeşte pe zi ce trece mai mult, mai mult, mai mult.Da’ ne e şi nouă dor de el. Îţi pun un pahar?

Mugurel: Nu, că nu o să stau mult şi e poliţie pe drum.

Ion: Serviciul cum merge?

Mugurel: Merge bine…

Ion: Nu prea eşti convins.

Mugurel: Ba da, dar e agitaţie mare în firmă. Se dau oameni afară, nu se fac angajări, responsabilităţile lor devin ale noastre şi ne tot încarcă pe noi ăştia de am rămas. Salariile nu numai că nu le-au mărit, chiar le-au micşorat, o data la două săptămâni muncim şi sâmbăta…

Ion: De-aia nu prea ai mai venit pe-aici? Chiar mă gândeam dacă mai nimereşti drumul.

Mugurel: Hai mă tata ce dracu! Ştii foarte bine că dacă dau drumul picioarelor, instinctiv mă aduc aici. Legat la ochi şi învârtit de patruzeci de ori, din orice colţ al ţării nimeresc aici.

Ion: Ziceam şi eu aşa.

Mugurel: Nu mai zice! Ştii bine că nu e cazul. Nu e zi de la Dumnezeu în care să nu mă gândesc ce o mai fi pe aici. Crezi că mie nu mi-e dor? Doar astea-s locurile un m-am născut şi am crescut, dar acum am alt drum. Lucrez unde lucrez, am un bebe mic şi o soţie frumoasă care mă iubeşte. Totul acum se învârte în jurul lor.

Ion: Da tată şi e foarte bine. Şi eu şi mă-ta ne bucurăm mult pentru voi. Dar să mai treceţi şi voi pe aici, că noi pentru voi muncim.

Mugurel: Nu ţi-am zis că o să trecem? Cu animalele cum mai e?

Ion: E bine. Zilele trecute a fătat bălţata doi viţei.

Mugurel: Bun! Porcii?

Ion: Vrei să zic să tăie un porc? Ai nevoie?

Mugurel: Nu tată.

Ion: Hai că într-o oră e gata.

Mugurel: Mai e destulă carne de la Crăciun, cât crezi că mâncăm?

Ion: Vin vrei?

Mugurel: Când o fi să plec, să-mi pui o sticlă de cinci litri de roşu şi să-mi pui şi doi litri de ţuică.

Ion: Atât?

Mugurel: Da.

Ion: Hai mă fugi de-aici. Ce mai vrei?

Mugurel: Sănătate. Dacă e să-mi mai pună mamă nişte felii de brânză şi nişte ouă.

Ion: O să ţineţi postul?

Mugurel: Nu. Păi Gloria dacă alăptează, are nevoie de mâncare bogată în calorii, iar eu să-l ţin de unul singur, mi-e foarte greu, dacă nu chiar imposibil.

Ion: Semeni cu mine. Doar că mie mi-e foarte greu să-l ţin şi cu cineva.

Mugurel: Pe aici ce mai e?

Ion: Ce să mai fie? Toate cum le ştii. E var-tu Florin s-a operat.

Mugurel: De ce?

Ion: Hernie.

Mugurel: De ce nu m-aţi sunat să-mi spuneţi? Treceam pe la el cu una cu alta.

Ion: Încă mai ai timp. Au fost nişte mici probleme.

Mugurel: Unde e?

Ion: La Budimex.

Mugurel: De ce nu m-aţi sunat? Îl duceam eu la un doctor. Când l-a operat?

Ion: Marţi a fătat vacă, miercuri. Acum cică e mai bine. A fost Marin zilnic la el. Poi-mâine s-ar putea să-i dea drumu acasă.

Mugurel: Unchiu cu mătuşă sunt bine? Au avut bani?

Ion: Sunt bine. I-am ajutat noi.

Mugurel: Foarte bine. Dacă nici la greu nu ne ajutăm, atunci când? Dacă nu ne ajutăm noi între noi, cine să ne ajute?

Ion: Asta-i bună. Păi se poate? Mai strâmbă mă-ta din nas, da' ce să-i faci?

Mugurel: Mamă când vine?

Ion: De ce? Te grăbeşti? Treabuie să apară.

Mugurel: Trebuie să ajung şi pe la Fane a lu' Moraru.

Ion: Ce cauţi tu pe-acolo?

Mugurel: M-a rugat să trec pe la el. Se ţine de capul meu de vreo lună. Zice că e urgent. Încă mai eşti certat cu ta-su?

Ion: De împăcat nu ne-am împăcat.

Mugurel: Ce Doamne iartă-mă o-ţi avea de împărţit, nu ştiu.

Ion: Cred că nici noi nu ştim, dar dacă el se poartă prosteşte…

Mugurel: Trebuie să te porţi si tu.

Ion: Ai venit că să mă iei la rost? Tu nu mai ştii ce e pe aici. Lumea zice, că e invidios pe averea mea şi că mă vorbeşte de rău. Să fie sănătos. Am înţeles că vrea să se ia la întrecere cu mine cu animalele. Vrea să aibă mai multe oi, mai multe vaci, mai mulţi căi, mai multe tractoare, mai multe găini, până şi câini vrea să aibă mai mult cu unul.

Mugurel: Foarte bine! Concurenţă e profitabilă pentru amândoi.

Ion: Concurenţa? Nici el nu vinde, e că mine.

Mugurel: Păi dacă nu vă interesează banii, cu atât mai bine! Vă întâlniţi să vă mai sfătuiţi. Aşa o să aveţi amândoi de câştigat. Schimb de experienţă

Ion: Anul ăsta o să-i meargă mai bine decât noua. Paraschiva nu ne mai lasă pământul şi am pus grâu doar la ea pe pământ. Nu vrea nici în ruptul capului să facem un schimb până în toamnă.

Mugurel: De ce?

Ion: Că pământul lor e ăla de la gârlă şi nepoţii ei pe-ăla-l vor.

Mugurel: Anul trecut s-a făcut mult grâu, nu-ţi ajunge?

Ion: Nu ştiu. Sunt multe animale. Nu cred că-mi ajunge. Practic ar trebui să-mi ajungă până vară viitoare. Nu am găsit încă alt pământ să-l iau în arendă, asta mă doare cel mai tare. Dacă găsesc, pun porumb pe el, vând porumbul şi iau grâu.

Mugurel: Anul trecut au fost multe pârloage, doar nu s-au apucat iar de agricultură toţi care au fugit de sudoarea muncii câmpului.

Ion: Sunt destule pârloage, dar cer mult. Vor cincizeci la sută. Nu pot să le dau atât. E că şi cum aş munci gratis. Oameni proşti. Să-l ţină să crească ciulinii pe el. Lasă, trecem noi şi peste asta.

Mugurel: Ziceai c-a fătat vacă.

Ion: Doi a fătat mânca-o-ar tata s-o mănânce.

Mugurel: Miei avem?

Ion: Avem, avem.

Mugurel: Hai să-i văd şi eu!

Actul III

Scena 1

(Intră Maria)

Maria: Am venit într-un suflet că mi-a zis Victor că a văzut maşina lu' Mugurel la noi la poartă. Unde e? A plecat?

Ion: Da. Era supărat foc.

Maria: Vai de capul meu! De ce?

Ion: Nu ştiu cine i-a spus că nu-ţi place ţie de Gloria. A zis că de-aia nici nu a mai trecut pe-aici, că de ce ne amestecăm în familia lui...

Maria: Doamne iartă-mă! Dar asta a fost demult.

Ion: N-a fost chip să-i explic. Făcea că toate alea.

Maria: Dar îţi ziceam zilele trecute că sunt fericită pentru ei, că mă bucur mult. Doamne, dar nu cred că există soacră mai fericită decât mine. Văi de capul meu.

Ion: Vezi mă femeie? Eu când îţi zic ţie:"Lasă gură aia bogată". Tu zici că eu vorbesc mult. Acum culege-ţi roadele.

Maria: Da dar...

Ion: Niciun dar! Are dreptate băiatul să se supere, îşi apără familia. Nici ţie şi nici mie nu ne-a convenit când ai noştri s-au împotrivit căsătoriei noastre.

Maria: Dar cine i-o fi spus?

Ion: Cine i-a spus, cine nu i-a spus ce mai contează? Parcă zicea ceva de Tudorică.

Maria: Gură spartă ăla? Nemernicul. A dracu pielea pe el. Şi m-am întâlnit cu el de dimineaţă când m-am dus la biserică, dar n-a zis nimic. Ba chiar părea foarte bucuros să mă vadă. Ce mi-a copt-o. Dar el oare de unde ştia?

Ion: Cine ştie? Poate când a venit vreodată pe-aici să te fi auzit.

Maria: Să nu-l mai prind pe-aici, că-i rup picioarele.

Ion: De parcă ar mai fi trecut pe aici de când cu poc-poc. Îţi spun eu: s-a supărat, s-a dus acasă şi de mânie l-a sunat pe fii-tu şi i-a spus tot.

Maria: Fir-ar mă-să a dracu să fie astăzi şi mâine! Şi tu de ce ai tras după el dacă ştiai că e supărăcios? Tu nu te-ai gândit că poate se şupără şi-i spune?

Ion: Păi de unde să ştiu eu? Ia uite mă frăţicule, acum eu sunt vinovat că nu-ţi tăce ţie gura.

Maria: Ia, formează şi mie.

Ion: La cine, la Tudor?

Maria: Suna-l-aş pe lumea cealaltă pe Tudor.

Ion: Femeie, vorbeşti cu păcat. Plus că dacă ar muri, ar schimba reţeaua şi că să-l suni ar trebui să te transferi şi tu la el în reţea. Din Vodafone nu cred că merge. Sau poate în

biserică o să ai semnal. Dacă îi dai nişte bani , mai mulţi, lu' ăla îmbrăcat în negru, de-i ziceţi voi "preot", poate îţi face el legătura. Dacă îi dai bani puţini o să-ţi dea eroare de conexiune.

Maria: Îţi arde de glume...

Ion: Eh, îmi arde de glume... Ăsta e adevărul. Ce nu v-a cerut bani astăzi?

Maria: Ba da, dar a zis că nu ne mai cere săptămâna viitoare.

Ion: Până săptămâna viitoare apar altele. Scârba! Nu pot să uit cum negocia la botezul lui Andrei. Am tăcut, că era Mugurel lângă mine şi mi-a zis să tac. Tare mă mânca limba să-l întreb: «Dacă dă mai mulţi bani se pogoară mai repede Sfântul Duh? » Ce i-aş fi tras două...

Maria: În mijlocul bisericii?

Ion: Da.

Maria: Nu eşti sănătos! Dar nu-ţi era ruşine?

Ion: De cine?

Maria: De Dumnezeu.

Ion: Dar ce, lui i-a fost vreo jenă să ceară şi pe mă-sa şi pe ta-su în Sfântul Altar?

Maria: Hai lasă asta. Pune mână şi sună la Mugurel sau învăţa-mă pe mine că sun eu. M-ai învăţat să răspund, acum învăţa-mă şi să sun.

Ion: Ştii cifrele da? Formează numărul că-l ştii pe de rost. Ai format?

Maria: Am format.

Ion: Eşti pregătită?

Maria: Da. Tremură carnea pe mine. Era supărat rău?

Ion: Din cale-afară. Mă ştii pe mine când sunt supărat...

Maria: Aşa era?

Ion: Nu, eu sunt mic copil. Mă întreb chiar cu cine-o semăna de era aşa nervos.

Maria: Doamne apăra-mă! Şi el care e calm mereu.

Ion: Cred că de ruşine faţă de mine n-a spart nimic pe-aici.

Maria: Zi ce fac aici? Pe ce apăs? Ia mai bine sună tu.

Ion: Să mă ia pe mine la trei păzeşte? Nu mulţumesc. Altă dată să mă asculţi când îţi zic să taci, că nu te învăţ de rău. Zici c-ai format?

Maria: Da.

Ion: Eşti pregătită?

Maria: Da.

Ion: Sigur?

Maria: Daaa!

Ion: Acum apăsa butonul roşu.

Maria: Roşu? Am apăsat.

Ion: Sună?

Maria: Nu...

Ion: Sună?

Maria: Nu!

Ion: Şi-o fi închis telefonul. Asta e, închide.

Maria: Alo, m-auzi?

Ion: A răspuns?

Maria: Nu, dar poate mă aude. Dacă mă auzi, să ştii că lu' mămica îi plânge sufletul şi îi pare tare rău.

Ion: Te aude?

Maria: Nu ştiu. Dracu să-l ia de telefon. Doamne, sper că e atent la drum. Chiar dacă e nervos să nu gonească să...Auoleu!

Ion: Mărie, gata, Mărie opreşte-te.

Măria: Nu mai pot. Fir-ar gură mea să fie.

Ion: Ai zis că mă asculţi...

Măria: Te ascult...

Ion: Am glumit.

Măria: Ştiu, ţie îţi arde de glume proaste şi copilaşul meu e supărat foc pe mine.

Ion: Nu, nu, nu...

Măria: Eh nu...

Ion: Nu e supărat pe tine.

Măria: Cum nu e?

Ion: Te-am păcălit. E plecat puţin în sat.

Măria: Eh m-ai, m-ai, m-ai păcălit? Fi-ţi-ar capul al dracu să-ţi fie.

Ion: Stai femeie, nu da. Ce, nu mai ştii de glumă?

Maria: Stai că-ţi arăt eu glumă...

Ion: Gata, gata. Să-ţi fie învăţătură de minte. Când îţi zic să taci, să mă asculţi că vezi ce se poate întâmpla?

Maria: Nu-mi zici tu mie când să tac! Da? Unde e băiatul?

Ion: Trebuie să vină. E la Moraru.

Maria: Unde?

Ion: Şi eu m-am mirat.

Scena 2

(Intră Tudor)

Tudor: Hai Sfânta Sărbătoare de azi să ne ocrotească şi să ne păzească!

Ion: Pe tine mă credinciosule?

Tudor: Pe toţi mă Ioane. Să fie înţelegere pe lume, că asta contează cel mai mult.

Ion: Ce vrei mă?

Tudor: Am venit să ne împăcăm. De fapt am venit să vorbim că nu avem de ce să ne împăcăm că nu ne-am certat.

Ion: Cum aşa?

Tudor: Păi m-ai înţeles tu greşit. Eu ţi-am zis de bani aşa în glumă şi tu m-ai luat în serios. Ai mai pus şi mână pe puşcă să tragi după mine să creadă lumea că ne-am certat. Serios, ai cam exagerat, nu crezi?

Ion: Mai că mă faci să-mi cer iertare.

Tudor: Nu. Te rog să mă ierţi tu pe mine!

Maria: Tudore fii atent la mine: dacă nu îţi ţi gură la ce vezi şi auzi pe aici nu mai calci pe la noi.

Tudor: Dar eu...

Maria: Niciun dar. Ai înţeles? Când pleci de aici trebuie să uiţi tot. De ce ai venit? Iar vrei banii aia pentru roata carutii?

Tudor: Nu. Am venit să lămurim lucrurile şi să-mi cer iertare.

Măria: Bine, cere-ţi, dar când pleci să uiţi tot.

Ion: Mărie, gata a înţeles.

Tudor: Ce să înţeleg şi ce să uit mă Ioane?

Ion: Nu ştiu mă. De-ale femeilor. Aşa, zi ce ziceai. Pentru ce îţi ceri iertare ?

Tudor: Pentru că nu ştiu să fac glume. Păi ce dracu mă Ioane îţi ceream eu ţie bani?

Ion: Păi mie aşa mi s-a părut. Înseamnă că mi-am pierdut simţul umorului, sau faci tu glume proaste.

Tudor: Pe cuvântul meu de onoare! Ce dracu, mi-am dat cuvântul...

Ion: Era să te coste scump gluma asta.

Tudor: Nu mai fac. M-ai speriat de moarte. Dar nu ai vrut să mă împuşti nu?

Ion: Ce mai contează? Important e că eşti aici.

Tudor: Pentru mine contează. Chiar e foarte important să ştiu că eu ţin mult la prietenia dintre noi.

Ion: Păi mă Tudorică, n-am fost noi la vânătoare acum o lună?

Tudor: Ba da.

Ion: Şi dintre noi doi , care a împuşcat mai multe capete?

Tudor: Mda... Hai pune un pahar să ne împăcăm...Vorba vine să ne împăcăm! Să mai discutăm şi noi. Uite în punga asta am hainele de mi le-ai dat când cu necazul.

Ion: Ale tale erau aşa murdare de noroi că au ars greu. Hai mă că glumesc, dar să ştii că de spălat...

Tudor: Lasă-le încolo! Ce vroiam eu să te întreb, a venit ingineraşul pe-aici?

Ion: Păi dacă vi din deal, nu i-ai văzut maşina la poartă la a lu' Moraru?

Tudor: Nici n-am luat seama. Nu şi-a schimbat maşina? Tot pe-aia veche o are?

Ion: Păi o are de doi ani. Aia e maşină veche?

Tudor: Ziceam şi eu aşa. Dar cu ce treabă pe la Moraru?

Ion: Nu ştiu, că nu mi-a zis.

Tudor: Cine ştie? O avea el vreo treabă că nu se ducea el aşa aiurea pe la duşmanii tăi.

Ion: Ce duşmani mă?

Tudor: Păi nu sunteţi certaţi?

Ion: Poate că suntem certaţi dar de duşmănie nu se pune problema.

Tudor: Înseamnă că s-o fi dus să vă împace.

Ion: Dacă nu-s eu acolo, n-are cum să ne împace. Oricum, nu se bagă unde nu-i fierbe oala.

Tudor: Să ştii Ioane, că pe Mugurel îl dau de exemplu băieţilor mei. Nu rătez nicio ocazie că să ţi-l laud în faţă lor. L-ai educat bine. Bravo ţie!

Ion: Ai să fi surprins, dar de educat s-a educat singur.

Tudor: E ambiţios. De-aia zic: cine ştie ce-o caută pe la a lu' Moraru...

Ion: Cine ştie?

Tudor: Am auzit că ai necazuri cu pământul.

Ion: Dacă ai auzit, mă bucur că nu are rost să-ţi mai povestesc.

Tudor: Să se fi dus să te ajute cu pământul?

Ion: Sunt tare curios: tu cum reuşeşti să dormi noaptea?

Tudor: Păi nu prea dorm.

Ion: Bănuiam eu.

Tudor: Nici tu nu te odihneşti bine?

Ion: Câteodată. Oricum cred că nu ne odinim din motive total opuse.

Tudor: Cum adică?

Ion: Adică, eu nu mă odihnesc bine pentru că salteaua mea e mai moale decât a altora, în timp ce tu nu te odihneşti pentru că salteaua altora e mai moale decât a ta.

Tudor: Nu, că mie îmi place patul să fie mai tare. Eu la altele mă gândesc.

Ion: Aha...

Tudor: Băi, dar ce oameni...

Ion: Ce oameni?

Tudor: Cu pământul.

Ion: Cel mai rău îmi pare că nu a fost înţelegere pentru grâu. Să mă fi anunţat din toamnă, ştiam ce am de făcut. A fost prostia mea că nu am făcut acte. Dă-i Doamne românului mintea de pe urmă, că dacă n-ai carte n-ai parte. Ce să mai? E că nucă-n perete.

Tudor: Hai mai pune-un păhărel...

Ion: Să ne mai certăm niţel...

Tudor: Nu, nu. Să ne înveselim. Am o veste bună pentru tine. Ţi-am făcut rost de pământ. Să mai zici tu că sunt om rău.

Ion: Ce pământ mă? Ai mai băut prin alte părţi?

Tudor: Sunt bune douăsprezece hectare?

Ion: Ar fi că de la Dumnezeu.

Tudor: Azi e sărbătoare, dar de mâine te poţi ocupa de ele.

Ion: Tudore, tu eşti nebun? Ce pământ?

Tudor: Am luat eu pământul ăla de la Ludovica, ştii. Ţi-l dau ţie.

Ion: Păi şi tu ce faci?

Tudor: Nu mai am nevoie de el aşa că ţi-l dau ţie fără nicio pretenţie.

Tudor: Primeşti?

Ion: Hai să ne înţelegem din capul locului.

Tudor: Aşa.

Ion: Ce vrei?

Tudor: Eu? Nimic.

Ion: Nu se poate.

Tudor: Dacă-ţi zic. Îi dai femeii douăzeci la sută în toamnă.

Ion: Atât de puţin?

Tudor: Da. Vezi că pe două hectare are grâu pus de ea. Vă înţelegeţi cu sămânţa.

Ion: Nu-i problemă, îi dau banii femeii, dar facem acte.

Tudor: Vă priveşte. Eu o să trec să-i spun ce şi cum, restul e treaba voastră. Afacerea e că şi făcută, da-mi voie să-ţi strâng mână, să te felicit şi să-ţi spun că a fost o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine.

Ion: Mai punem un păhărel?

Tudor: Hai mai pune unu.

Ion: Tudore nu mă păcăleşti.

Tudor: Nu domne.

Ion: Cât îmi eşti tu de drag, pentru o păcăleală de-asta dau cu tine de pământ de nu te vezi. Să nu fie vreo glumă nereuşită.

Tudor: Hai mă ioane, ce dracu.

Ion: Dar tu ce faci dacă-mi dai mie pământul? Că ai şi tu destule animale... Tudore, îţi zic să fugi. Fi-ţi-ar...

Tudor: Nu că...

Ion: Fugi că dau cu ceva după tine...

Tudor: Nu...

Ion: Ce nu mă?

Tudor: Nu da! Mă asociez cu artistul.

Ion: Cu cine?Ăla de stă în locul lu' nea Dinu?

Tudor: Da.

Ion: S-a dus dracu agricultura.

Tudor: A cumparat pământ pe ici pe colo şi a strâns vreo douăzeci de hectare. El nu ştie cu agricultura şi-l ajut eu. Punem pământurile cap la cap şi îi dau douazecisicinci la sută din întreg. El se bucură că-l învăţ cum se face treaba. Zice că e artist.

Ion: Tudore, stai jos. Hai să-ţi mai pun un pahar. Am crezut că...Iartă-mă!

Tudor: Nu-i nimic...Dar să nu mai faci.

Scena 3

(Intră Mugurel)

Mugurel: Hai să trăieşti nea Tudore!

Tudor: Hai noroc.

Mugurel: Băi tată, noi avem fantome prin casă?

Ion: Ce să avem?

Mugurel: Fantome.

Ion: Nu ştiu mă. Eu n-am văzut niciuna.

Mugurel: Tu, nea Tudore, ai văzut?

Tudor: Nu, de ce?

Mugurel: Păi eşti alb că varul. Te simţi bine? Să dăm o fugă până la Bucureşti?

Tudor: Ce fugă? Mare bandit eşti mă!

Ion: Te-ai găsit cu mă-ta?

Mugure: Da. S-a bucurat când m-a zărit de parcă nu mă mai văzuse de când m-a născut.

Tudor: Ce mai faci Mugurele? Ce mai e pe la Bucureşti?

Mugurel: Ce să fie? Rutină: aglomeraţie, maşini, aer poluat,gălăgie, semafoare, stres...

Ion: Se mai bat pe la semafor?

Tudor: Se bat?

Mugure: Cred că nu e zi de la Dumnezeu să nu se bată.

Tudor: Tu de câţi ani te-ai mutat acolo?

Mugurel: De noua ani.

Tudor: Auzi, dacă poţi, bagă-l şi pe Dan al meu pe undeva. Tare mi-ar plăcea să ştiu că a ajuns la Bucureşti. La început dacă e face navetă. Cu timpul dacă se ţine de treaba, cu ce câştiga el, cu ce l-om mai ajută şi noi, poate îşi ia şi el o casă acolo. Mai încolo i-l trimit şi pe frate-su să-i facă şi lui un rost. Pe fii-mea o opresc aici lângă casă.

Mugurel: Nu ştiu ce să zic nea Tudore. Ăştia mai mult dau afară decât să angajeze. Dan nu are nici liceul terminat.

Tudor: Îl are, dar n-a luat bacalaureatul.

Mugurel: E greu. În ziua de azi şi cu facultăţi terminate stai pe drumuri. Nu te bagă nimeni în seamă.

Tudor: Se descurcă el. Dacă poţi, te rog, ajută-l.

Mugurel: Nu promit nimic, dar dacă pot îl ajut.

Ion: Tu mai stai?

Mugurel: Nu. Aştept să vină mama şi plec.

Tudor: A lu' Moraru ce mai făcea?

Mugurel: Ce să facă? Bine.

Tudor: Te-a întrebat câte găini mai are tac-tu? Sau dacă au fătat oile şi câţi miei aveţi?

Mugurel: Păi altă treabă mai bună n-are decât să-i numere oile lu' tata...

Ion: Să-mi numere ouăle vorba lu' mătuşa Tamara care era rudă bună cu băbuţă a lu' nebunu care a stat un timp în capul satului.

Mugure: În toată discuţia noastră, vă garantez, că nu am pomenit numele vreunui animal. M-a rugat Fane să-l ajut cu ceva.

Tudor: Cu ceva de la Bucureşti…

Mugurel: Da.

Tudor: Aaa... Vrea să-i cumperi ceva probabil...Sau vrea să-l ajuţi să rezolve ceva...Vrea şi el la Bucureşti?

Mugurel: E na! Ţi-ai găsit. El care ştie una şi bună că « averea se poate face doar aici»?

Ion: Aşa zice?

Mugurel: Da. Dacă ai avea într-o corporaţie măcar câte un om pe departament cu dăruirea în muncă pe care o are Fane, ce bine ar fi!

Tudor: Într-o ce?

Mugurel: Într-o uzină modernă. Vrea să se însoare cu faţă lu' Cosoi şi m-a rugat pe mine să mă interesez de verighete. El nu are timp să meargă şi nici nu se pricepe. Mi-a dat nişte aur să văd dacă găsesc să dau la schimb, nişte bani şi măsurile degetelor.

Ion: Păi şi ştii tu ce să alegi?

Mugurel: Le vrea simple.

Tudor: Cât aur ţi-a dat?

Mugur: Mi-a dat mult. Sigur o să mă întorc cu banii necheltuiţi. Probabil o să-mi mai rămână cel puţin trei sferturi din aurul pe care mi l-a dat. Vroia să-mi dea mai mult dar i-am zis eu că e destul. Are mult aur. Dacă vor, ăştia, se îmbrăca numai în aur la nuntă. De unde or avea nea Tudore atâta?

Tudor: Aşa mult, nu ştiu.

Mugurel:(aparte Ion) Nu mai doarme până la nuntă.

Tudor: Mugurele, şti ce zic eu? Nu-ţi bate capul cu ei. Ai tu destule pe cap. Mai faci şi altele. Le pierzi cumva banii sau aurul, sau ţi le fură, Doamne fereşte! Ăştia ar fi în stare să te acuze că tu le-ai furat. Dacă le iei ceva şi nu le place? Ar fi în stare să-ţi zică să le păstrezi tu şi să le dai banii sau aurul înapoi. Sau să zicem că din greşeală nu sunt bune, căzi vinovat nevinovat şi te ştie şi tot satul apoi. Eu zic să te răzgândeşti.

Mugurel: Nu. Dacă am zis că fac un lucru, e că şi făcut. Rămâne de văzut doar cum o să-l rezolv.

Maria: Uite mamă. Ţi-am pus nişte ouă, brânză, câteva borcane de gem, ai aici un pui, l-am tăiat zilele trecute,nişte carne de porc, nişte peşte...

Mugurel: Mi-ai pus tot frigiderul.

Tudor: Ca orice mamă.

Ion: Hai să iei şi sticlele.

Tudor: Ca orice tată.

Mugurel: Bine. Hai că eu plec.

Ion: Când mai dai pe aici?

Mugurel: Nu ştiu.

Ion: Noi vă aşteptăm.

Maria : Da. Multă sănătate acasă!

Mugurel: Vă sun dacă e cu o zi, două înainte să vin.

Maria: S-o pupi pe Gloria din partea noastră.

Ion: Să suni mai des dacă e.

Tudor: Numai bine Mugurele. Să nu mă uiţi.

Maria: Şi pe Sorinel să-l pupi.

Mugurel: Da.

Ion: Hai să te ajutăm până la maşină.

Maria: Să-i spui Gloriei că-i pupăm cel mai mult.

(ies)

Actul IV

Scena 1

(Ion singur apoi intră Marin)

Marin: Salut frate! Ai auzit?

Ion: Am fost acolo de l-am văzut. Băieţii ciobanului, erau beţi, şi-au intrat să fure nişte vin. Saracul nea Drăgan i-a simţit şi a ieşit la ei.

Marin: Offf, Doamne! Om la optzecisidoi de ani, să iasă la ei.

Ion: Agreşit şi el săracu', dar ce să-i faci? Dacă aşa a fost învăţat să apere ce are. Te gândeşti că dacă îşi dau seama că i-ai simţit o iau la fugă, când colo ei stau să te omoare. Nenorociţii au pus mâna pe topor şi… Prima oară scăpase, îi tăiase doar degetele şi a fugit în casa. Unul a rămas afară şi i-a tăiat cablu de curent.

Marin: Offf!

Ion: Ăla de afară îi flutura cuţitul pe geam, iar celalalt i-a spart uşa şi a intrat după el.

Marin: Doamne, ce om era. În viata lui cred că nu a suparat nicio vrabie. Avea mereu vorbe bune pentru fiecare şi îi ajuta cum putea pe toţi care-i treceau pragul cu o rugăminte.

Ion : Aşa ne trebuie dacă primim toţi neaveniţii ca ciobani. Să plece fu-tu-le muma-n cur.

Marin : Toţi ?

Ion :Acolo unde a încolţit bob de criminal înseamnă că e sămânţă mai veche. Goniţi cu pietre, asta trebuie.

Marin : Ai dreptate Ioane, dar să lăsăm legea să-şi facă treaba cum se zice.

Ion : Ce lege ? Asta e lege ?

Marin : Pai o să facă cinsprezece-douăzeci de ani de puşcărie.

Ion : Şi viaţa lui Drăgan cine i-o mai dă înapoi ? Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Nici o mie de ani de puşcărie nu-l mai aduc înapoi. Legea ar fi bună dacă i-ar aduce aici în sat şi să-i lase să treacă de la un cap la altul. Daca ramane ceva din ei să-i ia să-i judece, de nu, sa-i judece Dumnezeu. Pedepse pentru cei ce merită iertaţi, restul să intre cocoşati în lumea celor drepţi.

Marin: Bine zici Ioane.

Ion: Ăştia, de e clar că nu mai au nicio şansă de reabilitare, stau bine-mersi în puşcării, au unde să doarmă, au ce mânca şi multe altele, pe banii noştrii, ai ăstora de ne vedem de treaba noastră. Da' pe mine m-a întrebat cineva dacă sunt de acord să se ducă banii mei

către ei ? Nu vreau frate, să se ducă banii mei la ei. Să se ducă la armată, la sănătate, la drumuri poate, dar nu la ăştia.

Marin : Păi dacă n-ar avea bani, îti dai seama, s-ar mânca între ei.

Ion : Păi şi să iasă să ne mănânce pe noi ?

Marin : Ce fel este şi viaţa asta. Stai liniştit nu deranjezi pe nimeni, nu greşeşti faţă de nimeni, dar vin doi nenorociţi în toiul nopţii şi cu un topor te lovesc de parcă tu eşti criminalul.

Ion : Ce program ai astazi Marine ?

Marin : Niciunul. Adică rutină, în rest nimic deosebit.

Ion : Zoica ştie că eşti aici ?

Marin : Da, de ce ?

Ion : Întrebam şi eu. Băiatul e bine ?

Marin : Slavă Domnului e bine ! S-a pus pe picioare.Ioane să ştii că te mai întârzii cu banii ăia de...

Ion : Marine taci ! Dracu să-i ia de bani.

Marin : Ziceam...

Ion : Lasă nu mai zice. Marine mai ştii când eram noi mici că la nea Drăgan la poarta dinspre drum avea un păr care făcea pere mari şi zemoase ?

Marin : Da.

Ion : Mai ştii că asteptam să se împârguiască să dăm ‘atacul’ ? Parcă îl aud şi acum cum zicea : ‘Mă copii, lăsaţi-le să se coacă. Tot voi o să le mâncaţi’ Noi nu ştiam cum să ne dăm mai repede jos din pom iar el cu o grijă parcă de tată zicea să fim atenţi să nu ne lovim. Perele de mai apucau să se coacă ma ştii ce făcea cu ele?

Marin : Da. În fiecare dimineaţă când mergeam să ducem vaca ne dădea câte una.

Ion : Şi dacă lipsea unul dintre noi ne dădea una ‘la pachet’. Când eram mici multe tâmpenii am mai facut.

Marin : Şi ce-o mai încasam de la tata.

Ion : Lasă că tu nu o încasai ca mine.

Marin : E drept.

Ion : Imi dădea tata cât pentru amandoi.

Marin : Erai şi capul răutăţilor.

Ion : Noi de ce n-am ajuns criminali Marine ?

Marin : Pentru că am fost mereu cinştiţi.

Ion : Asta pentru că tata ne-a făcut aşa.

Marin : Cinste lui.

Ion : Asta probabil pentru că tatăl lui, adică bunicul nostru, l-a crescut în spiritul ăsta. Probabil şi străbunicul l-a crescut pe bunicul la fel şi tot aşa.

Marin : Înteleg.

Ion : Înţelegi acum de ce zic eu să plece cu toţii din sat ? E adevarat că nu le-o fi zis ta-su să omoare, dar e clar că a greşit la educare lor. Băi ascultă aici la mine : dacă fiii tăi fac o prostie tu esti principalul vinovat. Tu le-ai lăsat o portiţă spre calea greşită. Să facem copii suntem toţi în stare, dar de educat mai puţini...Ce vroiai să te faci Marine când erai mic ?

Marin : Ai uitat ?

Ion : Nu. Tractorist.

Marin : Da. Tu om al legii.

Ion : Nu prea ne-am urmat visele.

Marin : Da’ zău dacă-mi pare rău. Cred că ne e mai bine aşa cum suntem. Tu nu eşti fericit ? Dacă erai acum un burtos îmbrăcat în uniformă care să stea tot timpul la cheremul atletului, sau cum îi zici tu, aveai timp pentru atatea animale ?

Ion : Nu-mi trebuiau, că le primeam sau le braconam.

Marin : Tu ? Fugi de-aici ! Tu poate împuscai pădurarul că braconează animale.

Ion : Poate dacă mă faceam şef de post nu mai eram acelaş.

Marin : Exclus !

Ion : De ce ?

Marin : Pentru că tocmai adineauri am vorbit de tata, bunicul, străbunicul...Dumenzeu să-i ierte !

Ion : Aşa m-a întors pe dos nenorocirea asta. Îmi trec prin cap numai amintiri. Cred că-mi era mai bine dacă nu mă duceam să-l văd. Să-l stIu în continuare pe nea Drăgan ăla zâmbitorul, nu pe cel lovit cu toporul în cap. Sau poate ca e mai bine… Vezi tu mă Marine, problema ni se trage din trecut.

Marin : Nouă ?

Ion : Nouă tuturor. Nu suntem învaţaţi să acţionăm cum trebuie. Nu ştim care e măsura lucrurilor, ca să ştim cu ce monedă să răspundem. Nu apreciem ceea ce trebuie şi ce e cel mai rău, e că nu suntem uniţi.

Marin : Aşa cum sunt ţiganii ?

Ion : Da. Să fi fost noi aşa de uniţi ce bine ne era.

Marin : Lasă că au şi ei metehnele lor.

Ion : Nu zic că nu, şi tu ştii foarte bine părerea mea despre cei care ne-au făcut de râsul lumii, că nu mai e colţişor de Europă unde pe noi românii să nu ne facă ţigani. Aşa cum am cu ei am şi cu românii care ne-au facut de râs.

Marin : Oameni şi oameni.

Ion : Sigur. Eu nu am ţigani care lucrează la mine ? Ce să am eu cu omul dacă e muncitor şi îşi vede de treaba lui? Chiar pot să spun că dintre toţi cel mai drag mi-e un ţigan sau un

rom, că nici nu mai şti cum să le zici să nu-i jigneşti. O să ajungem în tara noastră să avem mai puţine drepturi decât minorităţile.

Marin : O să ajungem noi o minoritate.

Ion : Nu-i exclus. Deraiem, vorbeam de unitate. Fii atent la mine : dacă pui douăzeci de oameni într-o cameră, zece români, zece ţigani, primii care or să se împrietenească sunt ţiganii, indiferent de varstă, zonă şi neamul din care fac parte. Românii, timizi vor asculta limba lor ţigănească, pentru că e mai bine să nu te înteleagă românii ce vorbeşti. Încet, încet, câte doi, câte trei vor începe şi românii să vorbească.

Marin : Dar dacă vorbesc ţigănească lângă români, nu-i discriminare nenicule?

Ion: E o sfidare, dar nu e discriminare. Eşti liber să înveţi ţigănească dacă vrei să-i înţelegi. Aşa... Dupa ce s-au cunoscut cei zece români, găsesc repede un mod de a se împunge : Că ăia-s ardeleni, că ăia-s olteni, că ăia-s moldoveni şi restul sunt din Bucureşti.

Marin: Aştia îşi câştigă repede antipatia.

Ion: Bucureştenii? Da, datorită complexelor de inferioritate provincialii au impresia că bucureştenii au un aer de superioritate şi-i vor cataloga « şmecheri de Bucureşti ». În caz că apare un conflict între cele două tabere, brusc minim doi români trec de cealaltă parte inventând o poveste cum că şi ei au rude îndepărtate de etnie rromă, dacă nu chiar unul dintre părinţi, patru din ei nu se bagă, iar cei rămaşi au şanse mari să se snopească între ei, spre amuzamentul celorlalţi. E trist. Aşa se întâmplă pentru că noi suntem învăţaţi de mici să ne turnăm între noi, să nu ne luăm apărarea, să nu ne intereseze dacă nu ne afectează pe noi. Avem atatea cântece despre frăţia românească. ..frăţie pe dracu să ne ia. Mă gândesc cu frică la generaţiile viitoare. Ce să înveţe ei de la amărâţii ăştia de profesori ? Proşti mă, proşti. Ei care se ocupă de educarea copiilor noştri... Şi-au bătut ăştia joc de ei cum au vrut.Le-a mărit salariu doar pe hartie,apoi nu numai ca nu le-au dat

banii, dar le-au şi tăiat un sfert din salarii şi ei stau liniştiţi. Treaba lor.Dar ce să înţeleagă copiii noşti de la ei ? Rabdă, taci şi stai în banca ta. Noi nu eram aşa. Nu am câştigat noi mari războaie, dar bătălii tot mai eram în stare să le ducem până la final şi uneori ieşeam victorioşi. Profesorii din ziua de azi doar frică şi supunere inspiră. Aşa vor fi şi generaţiile urmatoare.

Marin : Eşti necăjit rău Ioane. Tu ai dreptate, dar mă gândesc că ar trebui copiii să mai fie educaţi şi acasă.

Ion : Când mă ? Părinţii sunt toată ziua pe plantaţia şefului pentru a aduce bani în casă. Plâng strămoşii noştri, se răsucesc în mormânt când văd unde-am ajuns. Geme ţara de bogaţii şi lumea urlă de sărăcie. Aşa ne trebuie dacă suntem proşti.

Marin : Slavă Domnului, noi suntem bine nenicule. De bine de rău nu ne lipseşte nimic. Sănătate şi înţelegere să fie. Tu mai ales nu ai de ce să te plângi.

Ion : Eu nu vorbesc despre mine, ci despre noi toţi.

Marin : Ţi-am zis, eu sunt fericit aşa cum sunt, chiar dacă n-am ajuns tractorist. Şi de bine de rău când ai avut nevoie de mine să te ajut cu tractorul ai văzut ce bine l-am mânuit. Poate mai bine decât mulţi tractorişti.

Ion : Da. Deci: cu toate că n-ai ajuns tractorist de meserie şi nu ai tractorul tău, tu conduci mai bine decât un meseriaş. Eu...

Marin : Ce ?

Ion : Marinuş, dacă am face noi o trăsnaie ca-n copilarie ?

Marin : De un lucru sunt sigur : n-ar mai fi tata să te cotonogească.

Ion : Dar dacă am face una, esti conştient că eu mi-aş lua răspunderea ?

Marin : Pentru că eşti fratele mai mare ?

Ion : Din mai multe motive.

Marin : Dar ce-ai în cap Ioane ?

Ion : Haide, hai cu mine.

Marin : Hai. Unde ?

Ion : Ai încredere în mine ?

Marin : Am.

Ion: Ii dăm afară din sat ca pe vrăjitoare.

Actul V

S1

(Intră Ion cu Titi)

Ion: Hai intră să te odihneşti puţin.

Titi : Bine nea Ioane intru, dar să ştii că nu am nevoie de odihnă.

Ion : Hehe, ce înseamnă tinereţea. Lasă mă că ştiu că nu eşti obosit, dar mai trageţi şi tu sufletul. Îţi pun un pahar ?

Titi : După ce terminăm. Nea Ioane se supără băieţii pe mine că nu-i ajut.

Ion : Lasă-i mă că nu se supară.

Titi : Dar dacă eram şi eu acolo terminam mai repede.

Ion : Tu vrei să mă superi ?

Titi : Nu !

Ion : Atunci stai locului şi nu mă mai enerva.

Titi : Bine.

Ion : Sincer să fiu nici mie nu-mi place sa beau până nu termin treaba, dar acum ar merge un pahar. Hai că-ţi pun şi ţie jumatate ca să am cu cine să dau noroc. Ce să mai ? Hai să-l umplu.

Titi : Multumesc. Tata e invers : până nu termină băutura nu se apucă de muncă.

Ion : Ce mai fac ai tăi ?

Titi : Cum îi ştii nea Ioane. La fel. Tata bea, când nu mai are se duce pe te miri unde să mai spargă nişte lemne ca să mai facă rost. Mama pe acasă şi noi muncim cu ziua. De când a auzit tata că lucrez la matale, la cateva zile mă întreabă dacă nu ai un loc şi pentru el. Uneori mă pune să-ţi cer câte o sticlă de vin sau de ţuică.

Ion : Spunei că atunci când o să fie serios o să mai am loc pentru el. Băutură dacă vrei îţi dau să-i duci.

Titi : Nu, nu. Poţi să-mi dai că nu iau. Dă-o dracu de bautură că i-a mâncat creierii. Băutură îi trebuie lui. Să mă obligi să iau o sticlă, la colţ o vărs decât să i-o duc lui.

Ion : Băutura trebuie să o bei tu pe ea , să nu te bea ea pe tine. Da de bătut vă mai bate.

Titi : La noi nu prea mai are curajul să ridice mâna că ne-am făcut mari, dar când suntem noi plecaţi o mai atinge pe mama.

Ion : De ce ?

Titi : Că nu vrea să-i dea bani pentru băutură. La magazin nu-i mai dă pe datorie şi e copt. Eu când iau banii de la matale îi dau lu' mama o parte, că ea ştie ce să mai ia sau ce să facă cu ei.

Ion : Şi cu ăia de-i opreşti ce faci ? Fumezi ?

Titi : Nu. Imi iau şi eu câte o haină, mai iau câte ceva de pe la magazin, ce am eu pofta, mai un parfum pentru când mai ies şi eu cu câte o fată si am mai dat la scoala pentru carti.

Ion : Tu eşti la scoală ?

Titi : Da.

Ion : Ce clasă eşti ?

Titi : A X-a.

Ion : Habar n-aveam.

Titi : Trebuia să fiu a XI-a.

Ion : Ai repetat un an.

Titi : Nu, m-a dat la opt ani la scoală.

Ion : Păi şi când te duci la scoală ?

Titi : De dimineaţă. În ultimul timp nu prea am mai fost aşa...

Ion: Că ai venit aici.

Titi : Aaa nu...

Ion : Da' de ce ?

Titi : Aşa a fost să fie… Dar să stii nea Ioane că-mi fac temele în fiecare seară. Când plec de-aici mă opresc la fata lui Perceptoru şi le iau de la ea. Sunt la zi cu învăţatul.

Ion : Sunteţi în aceeaşi clasă ?

Titi : Da. Doamna mă întelege că nu mă pot duce în fiecare zi şi mă ajută. Eu ma duc cu caietul la ea şi-i arăt că am scris lecţia şi ea se duce şi vorbeşte cu celelalte profesoare să-mi pună notă. La unele materii am note mai bune decât ăia care se duc la ore.

Ion : Vrei să termini liceul ?

Titi : Da.

Ion : Şi mai departe ?

Titi : Vreau să mă duc la poliţie.

Ion : Să te faci poliţist ?

Titi : Da. Asta visez.

Ion : Titi fi atent cum facem : de mâine încolo în fiecare dimineaţă te duci la scoală. După scoală dacă vrei mai vi la mine.

Titi : Da, dar...

Ion : N-am terminat. La ora 7 maxim ai plecat acasă să-ţi înveţi şi să-ţi faci temele. Dacă vrei poţi să pleci şi mai devreme, când consideri că ai nevoie.

Titi : Da, şi banii...

Ion : Pe aceeaşi bani mă.

Titi : Da ?

Ion : Hai noroc !

Titi: Noroc. Cât dispreţuiesc eu băutura acum aş mai da noroc încă o dată cu tine nea Ioane de fericire.

Ion : Mă, dă-mi promiţi că vei fi un poliţist bun ?

Titi: Promit. Doamne ajută !

Ion : Dacă tot eşti aici hai să-ţi dau şi banii. la aici…,şi mai i-ai şi p-ăştia, bonus, aşa cum zic ăştia la televizor.

Titi : Matale te uiţi la televizor, nea Ioane.

Ion : Mă uit la ştiri.

Titi : Mie îmi place să mă uit la fotbal. Noi nu avem televizor. Am zis că o să iau un televizor cand o să ajung pe la Bucureşti şi o să am bani.

Ion : Îţi dau eu unul pe care nu-l mai folosesc. Nu-i merge nu ştiu ce dracu pe la telecomandă. Nu luam altul, dar a vrut nevasta-mea să ia şi-a vorbit cu fii-miu fără ca eu să ştiu. Cand am vazut că telecomanda de la ăsta nou, la pornit pe cel vechi, i-am zis ca să şi-l facă guler din partea mea. L-am pus de-o parte, că de se strică ăsta cumva să-l înlocuiesc. Îl vrei ?

Titi : Da. Cât să dau pentru el ?

Ion : Ce să dai mă ?! Nimic. Când treci prin Bucureşti îţi cumperi o telecomandă, d-aia de merge la toate televizoarele, că mi-a zis fii-miu că există. Când o fi la plecare, să-mi aduci aminte să ţi-l dau dacă uit eu cumva.

Titi : Da.

Ion : Cu ce echipă ţi Titeluş ?

Titi : Cu Steaua.

Ion : Îmi plăcea şi mie fotbalul, dar am renunţat la a mă uita. Mă mai uitam la Naţională, dar m-am săturat de înfrângeri.

Titi : Da, nu mai joacă bine.

Ion: Nu-s în stare să o mai bage în plasă şi decât să mă mai enervez, mai bine nu mă mai uit. Înainte aveam nume de jucători : Dobrin, Lucescu, Cămătaru, Hagi, acum avem diamante, briliante şi tot felul de chestii strălucitoare care de fapt sunt false.

Titi : Mai sunt jucatori buni...

Ion :Dacă ai fi văzut fotbalul de altă dată. Dar ştii mă Titi, m-am gândit mai demult cum ar fi dacă ar fi să muţi toţi oamenii ăia de pe stadion, ştii unde ?

Titi : Unde ?

Ion : Pe câmp.

Titi : Păi n-ar şti nea Ioane toţi să sape. Dacă îi pui la porumb îl răresc de tot.

Ion : Nu mă Titi, să-i muţi cu tot cu tribune. În funcţie de cum sapă ăştia ai nostri, să-i aplaude sau să-i huiduie spectatorii. Cred că toţi ar săpa mai bine. Să faci şi echipe de săpat, unii să-i încurajeze pe unii şi unii să-i încurajeze pe alţii. Să aibă echipamente diferite, să existe şi arbitri şi să se şi televizeze. Dacă are nevoie cineva de oameni la câmp să ştie ce echipă să ia şi de unde. Să existe campionat de săpat, de cules, de prăsit, de legat.

Titi : Ar fi bine să fie şi nocturne, vara să nu mai săpăm pe soarele ăla mare.

Ion : Asta chiar ar fi o idee bună. Bravo mă !

Scena 2

(Intră Tudor)

Tudor : Hai să trăieşti eroule !

Ion : Ce erou mă ? Hai noroc !

Titi : Bună ziua nea Tudore !

Tudor : Ce zici mă Ioane ?

Ion : Ce sa zic? Stateam nitel de vorbă cu băiatul.

Tudor: Hai Titi fugi şi tu de aici.

Titi : Da.

Ion : Unde să se ducă mă. Stai aici Titi.

Titi : Mă duc nea Ioane, că eu ştiu...

Ion : Ia loc !

Titi : Da.

Ion : Te duci când îţi zic eu.

Tudor : Vreau să vorbesc cu tine Ioane, de ce să stea şi el.

Ion : Că am zis eu. E ceva urgent.

Tudor: Nu.

Ion: Atunci secretele să mai astepte.

Tudor : Bine. Am auzit că a venit Pazvante pe la tine.

Ion : Da. Extraordinar ! Şi-a trimis primarul, căţeluşul să mă latre puţin.

Titi : Şeful de post ?

Ion : Da. Tu ia aminte. S-a supărat că i-am dat p-ăia afara din sat. Ham-ham ăsta zice ca să am grijă că dacă depun ăia o declaraţie o să fie forţat să ia masuri, că nu am procedat bine, că există poliţie, că s-a auzit şi la judet.

Tudor: Şi tu ce i-ai zis?

Ion : Să-şi vadă de treaba şi de poliţia lui că am auzit că uneori treaba lui nu are legatură cu poliţia, ba din contră.

Tudor : Bine i-ai zis-o. Ce ştii despre el?

Ion: …Nimic. Îţi spun eu, nu ştiu de unde a ieşit zvonul că vreau să candidez la primărie şi s-a simtit Atletul ameninţat.

Titi : Primarul ?

Ion : Da.

Tudor : Pai eu le-am spus.

Ion : Ce ?

Tudor : Eram într-o seară la bar şi nu ştiu cum a venit vorba de Primărie, iar eu le-am spus la ăia de erau pe acolo, că dacă o să ajungi tu Primar o să ne meargă mai bine.

Ion : Da’ ce ti-a venit ?

Tudor : Nu ai zis tu că te-ai descurca mai bine decât ăsta de e acum ?

Ion : Pai am zis şi eu aşa... Bravo mă Tudore ! Eu acum nu mai am voie să mai fac nimic că e ăla cu ochii pe mine. Prostul o crede că-mi fac campanie electorală. Vezi s-a suparat că am luat măsuri de parcă am făcut ceva rău. Ştie şi el că n-am făcut ceva rău, am făcut bine, d-aia l-a trimis pe Pazvante. Vrea să mă liniştească să nu caştig electoratul. Tu să fi atent să nu te ia la ochi că-mi faci propagandă.

Tudor : Cine eu ?

Ion : Păi da cine ! Îţi dai seama ăştia acum poa’ să ne bage la puşcărie. Cine ştie ce le trece lor prin cap să inventeze. Spre exemplu ca eu am pescuit cu dinamită şi tu ,să zicem, că ai furat un tractor de la C.A.P.

Tudor : Păi şi tu nu le zici că eu nu-ţi fac propagandă ?

Ion : Şi crezi că m-ar crede ? Şi de ce să le zic eu când tu ne-ai băgat pe amandoi în căcatul ăsta. Titi dintre mine şi Primar pe cine ai vota ?

Titi : Pe matale.

Tudor : Dar tu n-ai anii ca să votezi.

Ion : Mâine, poimâine o să-i aibă. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că o să candidez.

Tudor : Hai mă Ioane.

Ion : Da mă, ce ? Crezi că eu nu m-as descurca ? Cu toate că mi-ar fi greu să nu fac nimic.

Tudor : Treaba ta, faci cum crezi, dar să zici că nu-ţi fac propagandă.

Ion : Pai nu pot să le zic, că deja mi-ai făcut. Practic tu mi-ai făcut debutul pe scena politică a satului nostru, ce-i drept, fără voia mea. Dar dacă ajung eu Primar nu-ţi dau şi ţie un os să-l rozi ?

Tudor : Un os ?

Ion : Da, da. Ca să te învârţi şi tu cu ceva, să-ti meargă bine.Doar mi-ai făcut propagandă. Îţi faci şi tu o firmă şi o să am grijă să ai lucrări. Mă gândesc că o dată şi-o dată o să asfaltăm şi noi aici.

Tudor : Aşa şi să-mi fac o firmă de construcţii drumuri.

Ion : Nu,nu. De construit o să se ocupe fii-miu, tu dacă vrei o să pui borduri, dar nu mai mult de trei una peste alta, că aşa am auzit că se poartă.

Titi : Şi pe mine mă pui poliţist.

Ion : Depinde de ce fel de poliţist o să fi ?

Titi : O să fiu unul bun.

Ion : Atunci nu o să te angajez.

Titi : Nu mai înteleg nimic.

Ion: Lasă Tudore că ne descurcam noi daca ajungem la puşcărie. Îi spun eu Mariei să facă două pachete. Titi vorbim noi maine…

Titi : Da, hai că mă duc şi eu să-i ajut pe băieţi.

Ion : Bine. Să vi înainte de plecare, da ?

Titi : Da.

Ion : Scoate şi tu o galeată de apă rece şi du-le şi lor.

Titi : Da.(iese).

Tudor : Ia uite nici nu m-a salutat.

Ion : Lasă, lasă că nici tu nu te-ai omorât cu salutatul când ai venit.

Tudor : Cine eu ?

Ion : Ia zi, ce secrete aveai să-mi spui ?

Tudor : Nici unul, nu avem chef să asculte un puţoi ce vorbim noi.

Ion : De parca am vorbi cine ştie ce. Vezi tu mă Tudore, peste nişte ani ţara asta o să depindă de oameni care sunt acum de vârsta lui Titi, dar daca noi le dam aşa cu piciorul şi nu-i lăsăm să stea pe langă noi, ei de unde să învete.

Tudor : Lasă Ioane că n-o să depinzi tu de Titi.

Ion : Nu poţi să şti. Oricum aici nu e vorba de mine.

Tudor: Eu nu am timp să vorbesc cu copiii mei, dapăi cu alţii.!

Ion: Cum ne creştem copiii aşa ne vor conduce ţara, e foarte simplu. Mă uitam la tine cum îi ziceai lu’ Mugurel să-i gasească ceva de muncă în Bucureşti lu’ fii-tu.

Tudor : Aşa.

Ion : Tu crezi că mie mi-e uşor să-l am aşa departe.

Tudor: Hai că nu e la capătul lumii, e la câteva zeci de km.

Ion : Da, dar nu e aici. Mă consolează gândul că măcar acolo unde e, e pe o funcţie bună.

Tudor : Aşa aş vrea să-l ştiu şi eu pe al meu.

Ion : Da, dar nu e aşa simplu. Eu i-am zis de când a plecat:“Bă, dacă e să ajungi cineva acolo, să rămâi, dar dacă e să ajungi să dai cu matura să vi futu-ţi dumnezeii mă-ti acasă că avem atâta bătătura unde poţi să exersezi meseria asta“.

Tudor: Şi el ce a zis?

Ion : A râs.Serios mă, nu se merită să-l trimiti doar de dragul de a sta acolo. Sunt atâţia dobitoci care umplu Bucureştiul ăla degeaba. Le strică şi rostul celor dup-acolo. Se duc ăstia de la sat să lucreze pe 2 lei. Strica pretul doar ca să stea şi ei pe acolo. E ca şi cum ar veni unii de la Bucuresti aici la noi, să aiba bani de acolo ca să reziste aici şi să vândă grâul şi porumbul sub preţul nostru.

Tudor : Tu îi trimiţi bani la al tău ?

Ion : La început i-am trimis. Plus că acolo sunt pericolele mai mari. Sunt oameni din toate colţurile ţării, ba chiar şi străini. Îţi dai seama ce fel de nebuni umblă acolo ? Fii-tu a sărit la bătaie în tren că i-a zis unu pardon. Acolo l-ar linişti ăia imediat. Nu ai venit când am făcut curăţenie pe gârlă !

Tudor : Am avut treabă, am fost cu însămânţarea.

Ion : Ai pus porumbul ?

Tudor : Încă nu, îl punem peste câteva zile. A avut Artistul nişte probleme.

Ion : Pai să-l puneţi mă. Dacă veneai ţi-ai fi dat seama în ce fel sunt oamenii de la Bucureşti. Să ştii că au fost unii care au sărit ca arşi că am avut curajul să le spunem să strângă gunoiul în urma lor înainte de plecare ? Ăştia-s ţăranii de Bucureşti de care vorbea Mugurel. Trufaşi, dar proşti peste măsură. Tare mult mi-ar placea să-i ştiu pe toţi trei aici, dar vezi el şi-a ales drumul singur si-i e bine. Astept ziua când va veni să ne spună că s-

au hotărât să se mute aici, dar mi-e teama că n-o să se întample asta niciodata. Ţineţi copilul aici ! Eu mi-aş petrece restul vieţii vorbind cu el, învăţându-l şi învătând de la el tot ce înseamnă viata asta.

Actul V

Scena 1

(Intră Mugurel cu Maria)

Mugurel : Ia zi mamă ?

Maria : Ia banii ăştia şi cumpără-mi şi mie un radio mic. Fără să ştie tac-tu. Să-l port după mine când mai fac câte o treabă. Mai o muzică, mai o ştire...

Mugurel : Bine, hai să mergem că ne aşteaptă.

Maria : Mă bucur aşa mult că aţi venit cu toţii. Să mai veniţi.

Mugurel : O să mai venim.

Maria : Stai puţin ! Am uitat să te întreb data trecută : când te duci la spital câţi bani dai ?

Mugurel : Te doare ceva, e vreo problema?

Maria: Nu mamă, slavă Domnului ! Întrebam aşa de curiozitate.

Mugurel: Dai câţi bani ai şi ar fi bine să ai foarte mulţi.

Maria : Aha, deci ....da

Mugurel : Mamă dacă e ceva să zici, să nu stai pe gânduri.

Maria : Da mamă, stai liniştit!

Mugurel: Să evitaţi şi voi să mai ieşiţi noaptea din casă.

Maria : Asta să i-o zici lu tac-tu. Cum aude ceva sare din pat si iese.

Mugurel : Ţine-l şi tu cât poţi !

Maria : Păi pot ?

Mugurel : Măcar să ia arma.

Maria : În privinţa asta poţi sa nu-ţi faci nicio grijă. Pune mana pe ea şi când nu e cazul.

Mugurel: Bine, hai să mergem că ne asteapta.

Maria : Să vă mai dau ceva ?

Mugurel : Nu.(ies).

Actul VII

Scena 1

(Intră Maria cu Ion)

Ion: Bine că am aranjat vinul.

Maria: Apoi s-a făcut ca să vă puneţi şi-n cap.

Ion : E un fel de a spune. Lasă, o sa fie un an voios. Românul are nevoie de băutură.E născut poet şi o ducem asa rău că o ţinem într-o beţie. Românii ar mai ieşi în stradă, aşa ca lumea zic, decât dacă s-ar interzice alcoolul.

Maria :Unde n-ar da Domnu'.

Ion: Care? Dumnezeul meu sau al lui Botez?

Maria : Care Botez ?

Ion :Nea Botez, că aşa îi zic eu acum lu'...

Maria : Bată-te să te bată !

Ion : De fiecare dată când am ocazia îi zic aşa ca să-l ştie lumea-n sat. Să-i meargă vorba că merită. M-a scos rău din ţâţâni că n-am mai rezistat atunci de l-am înjurat.

Maria : Păcătosule.

Ion : Asta e mai ciudat, că în toată întâmplarea asta, tot eu sunt păcătosul. Hai că n-am chef să mă enervez. Important e că s-a facut vinul şi că n-o să fie interzis.

Maria : Dar cum de-ai avut atâtea butoaie ?

Ion : Pai n-am cumparat în vară ?!Nu mai stau eu la mâna altuia.A venit Titi azi pe aici.

Maria: Ce zicea?

Ion: L-am reprimit.

Maria : Păi nu te suparase rău ?

Ion : Eh,se mai desupără omul.

Maria : Da' ce ţi-a făcut ?

Ion : M-a minţit cu ceva.

Maria : Cu ce ?

Ion : Marie hai să-ţi zic, dar e o poveste lungă.

Maria : Spune că avem timp.

Ion: Aşa…Eu cu Titi aveam o întelegere ca el să se ducă la şcoală.

Maria : Păi el mai e la scoală ?Nu ştiam.

Ion : Eu i-am zis să se ducă dimineaţa la scoală că aşa avea programul şi apoi să vină aici la lucru. Într-o zi a venit Tudorel cu Artistul. Ăla de la Bucureşti care s-a mutat în locul...Hai că tre' să ştii despre cine vorbesc.

Maria : Da.

Ion : Aşa şi ...

Maria : Cu Tudor eşti supărat ?

Ion : Ajungem şi acolo.

Maria : Nu mă interesează dacă sunteţi certaţi sau nu, dar e mai bine că nu mai dă p-aici.

Ion :... şi artistul astă la plecare m-a rugat să-i dau un om să-l ajute cu nu ştiu ce treabă pe-acolo pe la el, pentru vreo treizeci de minute. Titi era pe langă mine şi i-am zis lui să se

ducă. La vreo saptamană, doua îl văd pe Titi la opt jumătate în grădină la Artistul. Mă apropii de el şi-l întreb de şcoală. El îmi zice că nu face azi scoală că e Consiliu. Îl salut şi plec. La doua jumătate-trei, cum vine el de obicei, apare.

Maria : I-ai zis ceva ?

Ion: Nimic, am zis că a fost Consiliu…

Maria: Nu de scoală omule. Eu zic că chiar dacă nu se ducea la şcoală, trebuia să fie la tine să lucreze nu la altul.

Ion : Marie dacă te plictiseşti spune-mi şi nu-ţi mai povestesc.

Maria : Nu spune, spune.

Ion : La vreo săptămână se întamplă iar. Când a plecat spre casă am luat-o şi eu după el. M-am ţinut după el fără să mă vadă şi s-a oprit la a lu' Perceptorul.

Maria : Şi.. ?

Ion : De acolo işi lua temele când nu se ducea la scoală . Atunci am rupt-o cu el.

Maria : Şi acum l-ai reprimit ?

Ion : Da.

Maria : Eşti nebun !

Ion: Am stat şi m-am gândit mult la asta şi crede-mă că nu sunt.

Maria : Pun pariu că l-a programul ăsta îi dădeai aceiaşi bani ca la programul normal.

Ion : Nu-i adevărat.

Maria : Poţi să juri.

Ion: Da. Nu-i dădeam bani cat le dădeam celorlalţi. Oricum asta e treaba mea care nu te priveşte. Am stat şi m-am gândit că el se ducea la Artistul ăsta ca să mai câştige un ban de la el. Am aflat că a trecut clasa cu bine. Mi-a spus fata lu' Perceptoru. Acum a început-o pe a XI-a. Pe mine cel mai mult m-a enervat că m-a mintit. Azi mi-a zis băiatu' că l-a

păcălit Artistul toata vara că-l înscrie la Liceul de Politie. Noroc că l-a sfătuit un profesor să nu-şi scoată dosarul de la scoala asta până nu vede cu ochii lui înscrierea la Politie.

Maria : Iartă-mă, dar ăsta ce fel de artist e ?

Ion : Cred că artist patiser, că scoate nişte gogoşi...alte calitaţi artistice nu-i găsesc. Eu l-am mirosit din prima că e ceva ciudat cu el. Am zis să-i pun un pahar şi el a zis că nu vrea. L-am întrebat : deloc ? El : deloc ! Atunci am ramas aşa de parcă mă uitam ca boul la poarta nouă. Mi-am zis : ăsta ori e un artist nebun ori pur şi simplu nu e.....m-am convins că nu e, ştii cum ?

Maria : Cum ?

Ion : Vorbeam noi într-o zi şi a zis el : « A fi sau a nu fi ?, aceasta-i întrebarea » Şi eu am aruncat o vorbă aşa în vânt, cum a zis săracu' Tolstoi. A început să-mi spuna o poveste despre cum a murit Tolstoi. Eu dacă nu ştiam cum a murit l-am ascultat şi mă gândeam că ştie omu' că nu Tolstoi a zis-o. Mai că mă gândeam că zice despre mine că sunt prost şi că nu ştiu c-a zis-o Shakespeare. Şi zic de Shakespeare ca să nu traiască cu ideea că nu stiu. Zice că e alta problema cu el, că sa vorbim altadata şi că oricum Shakespeare are decat o piesa buna : « Romeo şi Julieta ». Ma uit asa la el şi vad că nu glumeşte.

Maria : Are scrise mai multe ?

Ion : Tone. Tu să ştii de la mine, cartile alea din pod nu le păstrez eu de florile mărului. Candva au însemnat ceva pentru mine. Aşa... Îl întreb apoi dacă a citit ceva de Hamlet,iar el mi-a raspuns că nu-i place stilul şi că i se pare plictisitor.

Maria : Asta e roman ?

Ion : Cine ?

Maria : Ăsta de scrie plictisitor.

Ion : Marie tu întelegi ceva din ce-ti scriu eu ?

Maria : Înteleg că ăla minte cu ceva, dar nu mă întreba şi detalii.

Ion: Marie e simplu, nu bea şi nu are cultura de artist.

Maria : Dă-l dracu, o fi un amator.

Ion: Culmea e că toţi îi spunem «Artistul», dar nimeni nu are nici cea mai mica idee despre ceea ce face. Un mincinos ordinar. L-a dus pe Tudor de nas, de a pus ăsta porumbul aproape la sfarsitul lui Mai. O să culeagă ăsta porumbul şi-o să i-l aducă Moş Craciun cu sania. Poate atunci măcar o să fie bun de fiert. Îmi pare rau de el, dar aşa e când te încurci cu cine nu trebuie. Dacă o fi să nu aiba deloc porumb îi trimit eu că m-a ajutat cu pământul.

Maria : Cât are de când n-a mai dat pe aici ?

Ion : Două- trei luni.

Maria : Dar de ce v-aţi certat ?

Ion : Nu ţi-am zis că m-am gândit că te superi, băbuţa mea. Când a aflat că Mugurel o să fie naş la a lu' Moraru şi a lu' Cosoi a tot încercat să mă îmbârlige să il conving pe Mugurel să se răzgândească.

Maria : Dar ce-ţi zicea.

Ion : Că familiile şi-au pus în cap să mă sărăcească. Nu e posibil ca tu, care esti duşman cu a lu' Moraru să-i cunune, trebuie să-l opreşti că aia sunt nişte oameni de nimic. Plus alte chestii de-astea şi n-am mai rezistat.

Maria : Cu puşca ?

Ion : Nu că eram departe de ea, dar eram lângă căruţă, i-am tras un bici peste picioare...

Maria : Dar ce i-ai zis ?

Ion : L-am întrebat cine mă-sa e el ca să dea ordine în familia mea. Vine să dicteze aşa ca Uniunea Europeană.

Maria : Exact cu vorbele astea ?

Ion : A nu, dar asta era ideea.

Maria: Şi nu vă mai împăcaţi?

Ion: Nu mă mai împac cu el cât oi trai. Îl ierţi o dată, de două ori, de trei ori, da' când vezi că nu se schimba omul e mai bine să nu mai ai de-a face cu el.Dracu să-i ia pe toţi.

Maria : (Cască) Să deschid puţin televizorul.

Ion : Lasă că la ora asta e Caragiale : « Schite ».

Maria : Păi nu dau la film.

Ion : Filmul e o dată la patru ani. Serios, nu-l porni.(Ritmul discuţiilor începe să scadă. Maria e pe jumatate adormită) Nu ai râjniţa aia mică de-o porţi după tine mereu. Lasă că ţi-o prind eu într-o zi.

Maria: E cadou de la Mugurel,ai grijă!

Ion : Dacă n-ai ce face şi te plictisesti adu-mi şi mie o cană cu apă.

Maria : Nici bătută.

Ion : Aşa mult mă bucur că a revenit Titi. Chiar îmi era dor de el. Era cât pe ce să-l distrugă cofetarul ăla. Are un vis, să devina politist. E muncitor şi simpatic foc, când ma uit la el parcă îl vad pe Mugurel. Nu ?

Maria : Ce ?

Ion : Parcă-l văd pe Mugurel !

Maria : Unde ?

Ion : În capul tău.

Maria : M-am speriat.

Ion: Parcă-l văd şi acum la poartă cu televizorul în braţe. Credea că dacă ne-am supărat trebuie să ni-l dea înapoi. E mic d-aia a greşit. Trebuie iertat şi învătat, altfel apucă pe căi greşite,nu-i aşa ?!

Maria : Pe ce ?

Ion : Pe căi greşite.

Maria : A da...

Ion : Calea greşită e cea mai comodă de-aia mulţi o aleg. Nici oamenii care ar trebui să ne înveţe nu mai sunt cum erau odată. Spre exemplu înainte preotul era preot, toţi îl stiam şi el ne ştia pe noi, acum ne cunoaştem cu totii… Ştim ce facem toţi. Apar şi vorbe care să-i protejeze : « Fă ce zice preotul, nu ce face preotul ». Cum să asculte copiii de el când zice să nu furi când el îţi bagă mână în buzunar, nu până la cot ci până la umăr, cotrobăie uite aşa că ştie că eşti la ananghie şi trebuie să-i dai, pentru că suntem învătaţi că nu trebuie să te joci cu treburile bisericeşti. « … Dă fiule cât te lasă inima. De obicei oamenii dau cinci milioane. »

Maria : Ce zici ?

Ion : Având în vedere că eu am nevastă şi tu n-ai, deci eu sunt în avantaj, coboară din pat şi adu-mi o cană cu apă, că doar mi-ai promis.

Maria : Am promis ? Poftim

Ion : Nu-ţi multumesc că probabil n-ai să ţi minte. O să-ţi multumesc mâine dimineaţă.

Maria : Cu plăcere.(Începe să iasă din starea de somnolenţă)

Ion : Ce-ţi ziceam.

Maria : Ce ?

Ion : E păcat mă Marie că-l uităm pe Dumnezeu.

Maria : Dacă nu mai treci pe la biserică e normal să-l uiţi. Ochii pe care nu-i mai vezi îi uiţi.

Ion: Trec pe la biserică doar atunci când ştiu că nu sunt păcătoşi p-acolo. Să ştii tu de la mine, duminica e plin de păcătoşi. Pe vremea lu’decedatu’ toţi îl negau pe Dumnezeu, acum îşi pun hainele cele mai frumoase şi dau iama la biserică să-i vadă lumea că ei sunt credincioşi. Dracu să-i ia pe toţi. Unde sunt comuniştii de altă dată, s-au ascuns după semnul crucii ? Să ştii că poţi fi credincios chiar dacă nu te duci la biserică. Să zicem că se fărâmă într-o zi toate bisericile.

Maria : Doamne păzeşte !

Ion : S-au pleci undeva unde nu sunt biserici.

Maria :Exista locuri unde nu-s biserici ?

Ion :Păi la Polul Nord cate biserici crezi ca sunt ?

Maria : Cred că nici una.

Ion: Oamenii dupa acolo înseamnă că nu sunt credincioşi?. Important este să ai frica lui Dumnezeu şi să nu ieşi din cuvântul lui.

Maria : Tu vorbesti ?

Ion : Eu nu pozez în credincios. Am pacatele mele pe care le ştie Dumnezeu. Ce merit şi ce o vrea să facă El cu mine, nu ştiu, doar El ştie şi totul este în voia Lui. Uneori uităm de El… Orice om a avut parte măcar o dată-n viaţă de o întamplare divină, o minune de fapt. Întamplare e doar pentru cel ce nu crede deloc…

Maria : Uneori vorbeşti aşa mult.

Ion : Nu mă asculta dacă nu-ţi convine.

Maria : Auzi ? Mă auzi mă, Ioane ? Dacă m-ai trezit vorbeşte cu mine acum. Vreau să te întreb ceva.

Ion : Fac o paranteză în tăcerea mea să-ţi spun că nu mai vorbesc.

Maria : De ce ?

Ion : Pai dacă-mi atragi atenţia că vorbesc mult. Sincer nu ţi-e puţin aşa ? Vorbeam mult dacă îţi ziceam cine ştie ce bălării, dar eu îţi spuneam lucruri serioase. Să fi avut un barbat să-ti spună numai stele pe pereţi ţi-ar fi plăcut ?

Maria : Cine ştie ? Poate. Chiar Ioane, tu nu mi-ai vorbit niciodată despre Lună.

Ion : Da, dar câte poveşti ţi-am spus despre Soarele arzător de la sapă...

Maria : Eee.. !

Ion : Nici unu eee ! Şi să ştii că ţi-am vorbit.

Maria : Niciodată.

Ion: De cate ori am stat noi întinşi în pat aşa cum stăm acum şi îţi spuneam: luna asta arăm, luna asta secerăm, luna asta avem culesul.

Maria : Nu aşa. Să-mi spui despre Luna aia de pe cer.

Ion : Să-ţi spună americanii despre Luna de pe cer că eu n-am fost niciodată acolo.

Maria : Neluţule,chiar crezi că plecă ?

Ion : De glumit nu cred că au glumit.

Maria : Dar de ce să plece mă, ce le lipseşte ? Le-o fi greu la Bucureşti, hai să le zicem să se mute aici, să stăm cu toţii, camere sunt destule. Ce zici ?

Ion : Nu mai vine el aici. I-ar fi greu.

Maria : Crezi că nu s-ar descurca ?

Ion : Eh nu s-ar descurca. Agricultura, pe lânga ce face el la Bucureşti cred că e un chilipir.

Maria : Păi atunci să vină aici să nu se mai chinuie.

Ion : Marie, Marie. Să zicem că luam un iepure din ţarc şi-i dăm drumul pe câmp. Ce crezi că ar face el ?

Maria : Ar fugi.

Ion : Ar fugi, ar fugi, dar mai departe ?

Maria : Păi cred că ar muri de foame.

Ion : De ce ?

Maria : Pai ar ştii el ce să mănânce ?

Ion : Pai ce noi i-am dat mâncare gătită ?

Maria : Nu.

Ion : Dacă i-ar fi foame ar mânanca şi el ce găseşte pe-acolo. El nu se întreabă ca omul : « Oare asta e buna, o fi otravitoare ? »

Maria : Păi şi dacă ar mânca ceva otrăvitor?

Ion: El mănâncă ce zice nasul lui că e bun.

Maria : Păi şi dacă ia furadan nu moare ?

Ion : Moare, dar furadan poate lua orice iepure de pe câmp, indiferent că e crescut sau nu acolo,deci asta nu ne priveşte.

Maria : L-ar mânca animalele salbatice.

Ion : De ce ? N-ai zis tu din capul locului că ar fugi ? Deci ar stii să fugă.

Maria : Dar pe alţii, ce nu-i prinde?

Ion: Dacă-i prinde şi pe altii iar nu ne bagam. Asta e legea naturii şi nu avem voie să intervenim. Ştii că ăstia de filmează în salbaticie nu au voie să se bage între două animale, chiar dacă e demn de milă.

Maria : Ăstia de la Teleenciclopedia ?

Ion : Da.

Maria : Ce chestie ! Nici dacă mor animalele de sete ?

Ion : Nici.

Maria : Într-o zi am văzut cum murea o căprioară de sete şi ma gândeam de ce nu-i dau ăia de o filmează nişte apă ? Aproape că plângeam când o vedeam cum suferă. I-am drăcuit aşa de tare că am oprit televizorul. Nu ştiam că n-au voie. Dar cine a dat legea asta?

Ion : Nu ştiu, e o lege a naturii cred. Natura trebuie lăsată în voia ei. Nu ştii că acolo unde omori pisicile, te mănâncă şobolanii ?

Maria : Nu le omori că te arestează Poliţia Animalelor.

Ion : Poliţia curului ca să nu zic altceva. Îţi dai seama ce-or crede străinii ? Au românii o poliţie a oamenilor aşa bună, încât au rezolvat toate problemele şi acum au început să

lucreze şi la problemele animalelor. Nouă ne mor oamenii pe strazi şi stăm să urmărim cine-şi mai bate animalul. Omul e om şi animalul e animal.

Maria : Dar nu-s şi ele fiinţe.

Ion : Ciorba de-am mâncat-o azi de ce era ?

Maria : De pui. De ce ? Nu ţi-a priit ?

Ion : Când a trecut în lumea celor drepţi ?

Maria: Ieri l-am tăiat.

Ion: L-ai tăiat şi mărturiseşti aşa simplu? Nu ştii că eu mănânc doar ciorbe din pui care-şi fac harakiri ? Să nu mai spui la nimeni ce-ai făcut că poate ajungi la puşcărie.

Maria : E, na ! Nu ajungi decât dacă-i faci rău aşa fără motiv.

Ion: Păi şi tu ce motiv ai avut? Că doar nu ţi-a sărit săraca în ciorba de legume şi te-ai gândit s-o pedepseşti.

Maria : Păi dacă ne e foame nu trebuie să mânacăm ?

Ion : Păi nu puteai să mananci altceva ? Vezi dacă li se dă nas, or să prindă glas şi mâine, poimâine nu o să mai ai voie să-ţi tai puiul. Aşa cum zic cu porcii să nu-i mai tai. Ca n-o sa se intample asta niciodata este partea a doua, că doar nu o să mă verifice pe mine cum tai porcii, dar odată pusă legea pe hârtie poate veni orice tâmpit de la Legea Animalelor să-ţi facă probleme. De n-o să ajungem noi la bancul ăla : « Eu sunt mic, nu ştiu nimic tata-n pod beleşte oaia... »

Maria : Deci nu e bună ?

Ion : Plus că statul nostru nu e pregătit pentru aşa ceva. Îţi dai seama că ar trebui făcute închisori speciale pentru asta ? Că nu mi se pare normal să fie închis unul de şi-a omorat pisica cu unul de şi-a omorat-o mă-sa. Într-un asemenea stat ar trebui interzisă vânătoarea.

Maria : Vânătoarea este altceva, se face controlat.

Ion : Păi atunci ar trebui să fie cu vânătorii şi un dintr-ăsta,politist-animal, iar dacă un vânător nu ţinteşte bine şi animalul se chinuie sa-l trimită la puşcărie.

Maria : Aşa e.

Ion : Statul zice pe propietatea lui că e liber la omorât ursi, eu de ce să nu hotărăsc în ograda mea ce şi cum să omor ?

Maria : Hai să revenim la iepurii noştri.

Ion : Bine zici. Aşa... Deci dacă îl prinde lupul nu e treaba noastră. El o să-şi caute apoi o casa, nu ?

Maria : Da, dar are şanse mici.

Ion : Mici, dar iepuraşul nostru despre care vorbim e ambiţios şi crede în şansele lui. O să-şi caute o zona pe care o s-o considere casa lui, unde o să aibă mâncare , apă, unde consideră el că poate pune capul liniştit pe pernă, să-şi gasească o iepuroaică să facă mulţi iepurasi, nu ?

Maria : Da.

Ion : Acum te întreb : crezi că iepurasul şi-ar mai dori să vină să stea la noi în ţarc după ce dat de astfel de viaţă ?

Maria : Nu cred. Dar după părerea mea să ştii că e o alegere proastă. În cuşca nu sunt atâtea pericole.

Ion: Poate că nu sunt, dar care e cel mai rău lucru care i s-ar putea întampla pe câmp?

Maria: Să moară.

Ion: Şi la noi o să traiască veşnic?

Maria : Nu, dar n-o sa-l mănânce lupii.

Ion : Până s-o trezi într-o dimineaţă unul dintre noi cu o poftă de iepure ca de lup. Dacă stai să te gândeşti doar pe câmp are sanse să moară de bătrâneţe.(Pauză). Aşa e şi fii-tu.

A plecat de aici, a ajuns într-o altă lume, a văzut că se poate descurca şi acolo, dar nu-i mai place. Vrea să se ducă în altă parte unde crede că-i va fi mai bine.

Maria : Să scoatem nişte bani de la bancă să le dăm. Scoatem tot ce avem şi le dăm. Păstrăm doar ceva aşa de Doamne Fereşte, poate aşa îi facem să nu mai plece.

Ion : Scoatem, scoatem, dar mi-e teamă că le dăm doar ca să aibă mai mulţi bani când s-or duce acolo.

Maria : Aşa de porniţi sunt ?

Ion : Da...

Maria : Ea ia băgat în cap. Nu i-a ajuns că l-a luat de lângă noi, acum vrea să ni-l scoată şi din tară.

Ion : Nu vorbi aşa.

Maria : Lasă că ştiu ce spun. Până s-o cunoască pe ea venea de câte ori avea ocazia. De când a cunoscut-o a început să vina o dată pe săptămână, apoi la două săptămâni, apoi la lună, acum nu ne mai vedem cu lunile şi când or să plece n-o să ne mai vedem cu anii.

Ion : Femeie...

Maria : Parcă e hotărâtă să ne dezbine.

Ion : O să fi surprinsă, dar el ţine morţiş să plece. Ea nu e aşa pornită cum e el.

Maria : Mugurel ? Fugi de-aici. Face ea aşa pe mironosiţa ca să credem noi. I-a împuiat capul cu plecare, plecare, plecare că el saracu' e hipnotizat.

Ion : Marie ascultă-mă ca pentru ultima oară că dacă nu, plec şi eu cu ei şi te las cu toate astea pe cap să te descurci.

Maria : Unde să te duci mă, ţi s-a facut de ducă ?

Ion : Mă asculţi sau..... ?

Maria : Zi !

Ion : El a fost cu ideea, el a hotărât tot, ea ar vrea să mai rămână, el nici nu vrea să audă. Am vorbit cu el când a venit să aducă verighetele.

Maria : Ai iîncercat să-l sucesti.

Ion : E căpos.

Maria : Căpos ?

Ion : Da, e încăpăţânat.

Maria : Încăpăţânat ?

Ion : Da. Nu ştiu cu cine l-ai facut de a ieşit aşa.

Maria : Stai liniştit că are cui să-i semene.(Încet, încet se pierde cu firea) E numai vina ta, tu l-ai învăţat aşa.

Ion : Cu ce am greşit.

Maria : Nu l-ai trimis tu la Bucureşti ?

Ion : Şi tu n-ai fost de acord ?

Maria : După liceu eu vroiam să se întoarcă.

Ion : Păi şi l-am obligat eu să facă facultatea ?

Maria : Dar nici nu i-ai spus nimic.

Ion: Cum să nu? L-am felicitat din toată inima.

Maria: Şi acum vrea să plece peste mări şi ţări.

Ion : Şi ce-ai fi vrut să se ţina după fusta ta ?

Maria : E numai vina ta ! L-ai învăţat prost.

Ion : De ce ? C-a ajuns destept ?

Maria : Că vrea să plece. Trebuia să-l atragi aici.

Ion: Dar nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva.

Maria : Ce-i trebuia lui facultate ?

Ion : Geme ţara de proşti şi nevastă-mea e supărată că fii-su s-a dus să se deştepte.

Maria : Sunt supărată că vrea să plece.

Ion : Păi şi ce vrei să facă aici ?

Maria : Să stea cu noi.

Ion : Nu înţelegi că nu se poate?

Maria : (Izbucneşte în plâns.) Să treacă o dată la două-trei luni că eu nu mă mai supăr, dar să nu plece din ţară. O să mergem noi mai des pe la ei.

Ion : Gata, gata ! Hai linişteşte-te ! Mergem…

Maria : Da. Luăm tractorul ăla mare şi mergem cu el,da ?

Ion : Da.

Maria :Tu te descurci, ştii drumul până la ei ?

Ion : Da.

Maria : Dacă nu, luăm o hartă şi ne descurcăm prin Bucureşti. Luăm şi remorca ?

Ion : O luăm dacă vrei.

Maria : Tu ce zici?

Ion :Eu zic să n-o luăm că zicea că nu prea sunt locuri de parcare.

Maria : Dacă e să le ducem ceva fac eu un bagaj şi îl punem lângă mine.

Ion : Sigur, sigur. Hai să nu mai vorbim şi să ne băgăm la somn.

Maria : Da. Dacă avem mai multe de dus să ştii că le punem acolo în spatele tău şi stau eu în picioare până la Bucureşti. Să vorbim cu ei.

Ion : Vorbim,vorbim. Hai să-ţi aduc puţină apă,vrei ?

Maria : Lasă că mă duc eu să-mi iau. Vrei să-ţi aduc şi ţie ?

Ion : Lasă că-ţi aduc eu.

Maria : Aşa l-am vedea mai des pe Sorinel.

Ion : Da. O să le facem vizite de o să ne plictisim unii de alţii. Cine ştie, poate că-ntr-un final o să ajungem să stam şi în aceeaşi casă. Să facem un contract cu Rompetrol să

băgăm benzina de la ei când avem nevoie şi plecăm imediat ca să nu mai pierdem timpul. Plătim la sfârşitul lunii.

Maria : Să te interesezi mâine.

Ion : Da băbuţa mea, hai să ne băgăm la nani.

Maria : Da. Neluţule, de ce vor copii noştri să plece din ţară ?

Ion : Pai la ce să mai stea dacă preşedintele îţi face semn cu degetul încotro s-o apuci. S-a dus dracu spiritul naţional. De douăzeci şi ceva de ani nu facem decât să invităm străini să ne slugărească. Ăia ce, sunt prosti ? Vin aici că întotdeauna va fi nevoie de sclavi. Când copiii mor în spital de la un vaccin. Când burtoşii dorm, sforaie in parlament şi nimeni nu le face nimic în timp ce oamenii nu pot dormi liniştiţi în patul lor noaptea, e bine ? Mă întrebai ce le lipseste aici. Ei bine viitorul lui Sorinel. Când politistii sunt mână în mână cu infractorii sau calcă oameni nevinovaţi pe strada, îi omoară pe trecere şi nu se intamplă nimic cu ei, e bine ? Eu aş da o lege ca poliţiştii să execute o pedeapsă dublă. Când ai depus un jurământ ca politist, ori aperi ţara ori te duci dracu la puşcărie. Nu ar fi bine ? A adormit.(O inveleşte şi o sărută pe frunte. Spune « Tatăl nostru »). Dă Doamne să fie pace în toată lumea! Ajută-ne Doamne ca toţi oamenii să fie mai buni, mai înţelepţi şi s-o ducă bine toată lumea. Dă-le Doamne sănătate tuturor şi putere de muncă. Te rog Doamne, luminează-l pe Mugurel şi fie ca decizia pe care o ia să fie cea mai bună. Ai grijă de ei şi ocroteşte-i. Iartă-mi te rog Doamne păcatele şi ajută-mă sa nu le mai repet. Doamne, eu când zic “dracu să-i ia pe toţi” să ştii că eu nu îi trimit la el, zic aşa ca o constatare când văd ca ei parcă îşi doresc să ajungă acolo. Iartă-ne şi ajută-ne. În numele Tatălui şi-al Fiului şi-al Sfântului Duh, Amin!(Se aşează în pat şi o îmbrăţişează pe Maria. Cortina)